

ISSN 1331-8500

Ignacijev put

godina XXII * broj 1 (38) * 2007

INFORMATIVNI LIST ZA PRIJATELJE DRUŽBE ISUSOVE

Ignacijev put

INFORMATIVNI LIST

za prijatelje Družbe Isusove

ISSN 1331- 8500

I/2007., broj 38, godina XXII

IZDAVAČ

Provincijalat Hrvatske provincije
Družbe Isusove
Palmotićeva 31, HR-10 000 Zagreb
p.p. 669

GLAVNI I ODGOVORNI UREĐENIK

p. Niko Bilić, SJ

UREĐNIČKO VIJEĆE

Smiljan Milicević • Stjepan Šuflaj
Ivan Mandurić • Antonio Kolar
Damir Kočić • Mate Samardžić
Siniša Štambuk • Danijel Koraca

UREĐENIK

Ivan Mandurić

LEKTURA

Anda Jakovljević

TISAK

Tomograf, Zagreb

SLOG

Ibis grafika, d.o.o., Zagreb

ADRESA UREĐNIŠTVA

Jordanovac 110
HR-10000 Zagreb
p.p. 169
ignacijev-put@ffdi.hr
www.ffdi.hr/ignacijev-put

Svoje dobrovoljne priloge za
Ignacijev put možete slati na račun:
"Provincijalat Družbe Isusove (za IP)"
Zagrebačka banka
br. 2360000-1101576399

NASLOVNA STRANICA

Reljef
(autor: p. Marijan Gajšak, SJ)

Simpozij o duhovnom vodstvu

NAŠI SURADNICI

IZ BOGOSLOVIJE

USKRSNO RAZMIŠLJANJE Nakon što je uskrsnuo **5**
AKTUALNO Pismo P. Generala **7** Provincijska kon-
gregacija **9** **RAZGOVOR** Novi rektor Kolegija **11**
DUHOVNOST Simpozij o duhovnom vodstvu **14** **NAŠI**
SURADNICI Ignacijanski suradnici (I) **16** **15** godina
ZKŽ-a u Hrvatskoj **19** Misni savez svetoga Ignacija
21 **IZ BOGOSLOVIJE** Živjeti s isusovcima **23** Pismo
iz školastikata **25** **NAŠI** Jubilarci **28** Mladomisnik **40**
Pokojni **42** **VIJESTI** **45** **NOVE KNJIGE** **46**

Uskrs - djelo Božje ljubavi

Rijetko tko ne susreće s velikim osjećajima simpatije i utjehe Isusovu zauzetost za siromašne i patnike, za napuštene i progone... I kakogod nam primjer Isusova života bio privlačan i poučan, sve bi to bilo beskorisno ako bi posljedna riječ priпадala smrti i grobu, pokopu i raspadu iz kojega nema povratka. Kršćanstvo bez Uskrsa ne bi imalo svoj smisao.

Uskrs je najveći, najvažniji i najstariji blagdan kršćanske vjere. S pravom je sveti Pavao, kako čitamo u 1 Kor 15, 14-18, istaknuo svojim vjernicima (posebice onima u Korintu) da je istina o Isusovu uskrsnuću najvažnija istina s kojom kršćanska vjera stoji i pada.

Što znači uskrsnuti? Iz katekizma smo naučili da to ne znači vratiti se u ovozemaljski život. Naime, ovozemaljski život se trajno troši i propada pa mora jedanput nužno i završiti. On svjedoči o našoj krhkosti, lomnosti i prolaznosti...

No, svojim nam je uskrsnućem Isus pokazao da postoji stvarnost, nama još uvjek nedohvatna ali ništa manje stvarna, u kojoj vrijede drugčiji zakoni. U toj stvarnosti nema propadanja i nestajanja, starenja i raspadanja... Uskrsnuti, dakle, znači preći iz prolaznoga u trajno, iz lomnoga i krhkoga u nerazorivo, iz vremenitoga u vječno... Kako? Uskrs je djelo Božje ljubavi.

U ovogodišnjoj korizmenoj poruci papa Benedikt XVI., kao i u svojoj enciklici "Deus caritas est - Bog je ljubav", govori o dva osnovna oblika ljubavi: agape i eros. Izrazom agape, koji se - primijećuje Papa - često javlja u Novom zavjetu, označava se ona predana ljubav koja isključivo traži dobro drugoga. Riječ eros naprotiv znači ljubav onoga koga pritiše neka manjkavost i koji traži sjedinjenje s onim za kim teži.

Uskrs kao vrhunac pashalnih događaja obuhvaća oboje. Nije nevažno da Uskrsu predhodi Kalvarija, križ, Veliki petak. Tu, na križu, sam Bog, piše Papa, prosi ljubav svoga stvora: žedan je ljubavi svakoga od nas. Možemo zato reći da je objava

Božjega eroza prema ljudima (do smrti na križu) u stvari najviši izraz njegove agape. Doista, samo ljubav u kojoj se sjedinjuju besplatno samopredanje i strastvena težnja za uzajamnošću vodi u opijenost koja i najteže žrtve čini lakima. Uskrs je svetkovina takve ljubavi. Odnosno, takva je ljubav plod Uskrsa.

Vjerom u uskrsnuće vjerujemo da je u utjelovljenoj, raspetoj, uskrsloj ljubavi - Isusu iz Nazareta - na jedinstven i trajan način, snažno očitovana i potvrđena Božja ljubav. Vjerujemo da je u raspetoj i uskrsloj ljubavi - Isusu iz Nazareta - konačno ostvaren most između neba i zemlje, između stvorenoga i apsolutnoga, između ograničenoga i savršenoga, između vremenitog i vječnog - most ljubavi i nade između grijeha i milosti, života i smrti. Sve što je prožeto i zahvaćeno ljubavlju prelazi iz smrti u život, a Ljubav postaje vjerna memorija svega! Zato Uskrs govori svakome patniku da izdrži svoj Veliki Petak i Veliku subotu, govori onome u beznadu da se ne boji, govori svakome progonjenome radi pravde da ne posustaje tražiti je... Zbog Uskrsa nema besmislenih života, nema izgubljenoga vremena niti uzaludnih nada... Vjerom u uskrsnuće vjerujemo da će ljubav, premda u ovom svijetu često razapeta, upravo stoga što je ljubav, uvijek nanovo i uskrsnuti.

Susret s Uskrslim Gospodinom znak je da je ljubav neuobičajena. Što to za nas znači, ili bi trebalo značiti? Najprije to da u svakome od nas, u svakome čovjeku treba uskrsnuti novi čovjek: prijatelj, brat, čovjek mira, čovjek Božje slike, čovjek ljubavi...

U ime cijele Hrvatske pokrajine Družbe Isusove svima želim sretan Uskrs!

p. Ivan Koprek, SJ
provincijal

Nakon što je uskrsnuo

p. Niko Bilić, SJ

Usvojoj propovijedi pred stotnikom Kornelijem sv. Petar spominje odlučujuće iskustvo. Nakon što je Isus uskrsnuo Petar i ostali blagovali su s njime. Upozoravajući na dogadaje koji su se zbili "nakon što je" Isus "uskrsnuo od mrtvih" (Dj 10,41), Petar pokazuje da se s njime nešto bitno dogodilo od onoga časa kada je, dotrčavši, ušao u grob i još nije bio upoznao Pismo koje kaže da Krist treba ustati od mrtvih (Iv 20,9). Isto jelo i piće povezat će ih za zajedničkim stolom s uskrslim Gospodinom. Duh Sveti i sila kojima je Krist-Pomazanik od početka bio pomazan (Dj 10,38) postat će Petru potpuno očiti. Sjećanja su živa i lako je prepoznati onu istu paschalnu gozbu od prije muke i smrti kako se – "nakon što je ustao od mrtvih" – očituje u novome svjetlu. Živi Krist, u Tijelu i Krvi, blaguje sa svojima.

Oproštenje grijeha o kojemu Petar govori Korneliju (Dj 10,43) sam je na vlastitoj koži doživio kod zajedničkoga blagovanja "nakon" Isusova "uskrsnuća." Večera prije Pashe bila je donijela najavu grijeha: "Tripit ćeš me zatajiti" (Iv 13,38). Zajednički stol nakon Uskrsa objavljuje Gospodina koji spasava od grijeha. On sve zna i šalje: "Pasi ovce moje!" (Iv 21,15–17). Zato je Petru blagovanje s Isusom nakon uskrsnuća važno, zato ime Isus dobiva svoje puno značenje: "Gospodin spasava." Zato Petar vjeruje u njega.

Zajedničko blagovanje pokazuje da Isus Nazarećanin i "nakon što je usk-

snuo" prolazi zemljom čineći dobro: otire svaku suzu s očiju Marije Magdalene (Iv 20); iscrpljenim, izgladnjelim noćnim ribarima pripravlja topao zalogaj (Iv 21); s razočaranim putnicima koji se žele vratiti u svoj stari Emaus dijeli korake, tumači im Mojsija i proroke, i lomi kruh pred njima... (Lk 24). Samoga Petra koji je trostrukim zatajenjem pao pod utjecaj zloga gospodara on liječi i osloboda trostrukim pitanjem i trostrukom zapovijedi. Prije je slao apostole da propovijedaju, to i sada čini. Što je otpočetka činio, to Isus čini i nakon uskrsnuća.

Pristutnost Boga koji je bio s njime sada je do kraja bjelodana: Bog ga je uskrisio od mrtvih; Bog mu je dao da se pokaže odabranim svjedocima (Dj 10,40). Budući da je živ ustao od mrtvih, razumljiva je definicija Kristova autoriteta: on je sudac živih i mrtvih (Dj 10,42). Kad Petar spominje sve one koji vjeruju, označava ispunjenje poziva s početka Isusova propovijedanja: "Vjerujte!" (Mk 1,15). Ta želja, ta zapovijed ima svoje izvršenje: tu su "oni koji vjeruju u njega" (Dj 10,43).

Koliko god prazan grob bio zaprepašćujuće čudesan i važan, Petar ističe zajedničko blagovanje s Uskrslim kao ono bitno. Gospodin za euharistijskim stolom kroz vjekove će vjernima biti izvor životne snage. Nije dosta da je proslavljeni Tijelo opet oživljeno bo-

žanskom dušom. Nije bilo dosta da Magdalena u rano jutro trči s groba i da Petar i Ivan potrče, jedan brže od drugoga, do praznoga počivališta. Nije bila dovoljna kontemplacija odvaljeno-ga kamena, i platna, i povoja kakvim je bilo i Lazarovo lice prekriveno dok je bio u grobu (Iv 11,44). Bio je potreban susret kod svetoga stola "nakon što je uskrsnuo." Bila je potrebna ona fina veza između Krista dok pruža kruh života i duše Petrove, željne oproštenja i nove snage.

Ljubljeni učenik koji je uveo Petra u dvorište velikoga svećenika, koji je ostao i pod križem te je vidio i svjedoči, koji je Petra pričekao i pustio da prvi uđe u ispraznjeno počivalište, već je u taj čas povjerovao. S Petrom je očito drukčije. Ali i on je među svjedocima svega što je Isus učinio u judejskoj zemlji i u Jeruzalemu. Svi su oni jedna zajednica kojoj pripada i Marija Magdalena, kako je očito iz njezinih riječi kad uime svih govoriti: "Ne znamo" gdje je Gospodin (Iv 20,2). Svjedoci su to na koje je Bog unaprijed položio svoju ruku i kojima se uskrsli Isus objavio (Dj 10,41). Svjedoci su da je Isus postavljen za suca živih i mrtvih. Slični su prorocima koji su također svjedoci jer svjedoče da je u imenu Isusovu oproštenje grijeha za sve koji u nj vjeruju.

U velikome uskrsnom pokretu Sveti pismo dobiva presudnu ulogu. "Nakon što je uskrsnuo" Isus učenicima otvara pamet da razumiju Pisma (Lk 24,45) – ona koja mi danas nazivamo Stari zavjet. Zato Petar pred Kornelijem poznaje ono što mu na grobu još ne bijaše poznato. A da su mu najvažnija proročtva o oproštenju, razumijemo! **IP**

Pismo P. Generala

priredio: Damir Kočić, SJ

Družba Isusova je prošle, 2006. godine, proslavila 450 godina od smrti sv. Ignacija Lojolskoga, osnivača Družbe Isusove i zaštitnika duhovnih vježba, zatim 500 godina od rođenja sv. Franje Ksaverskoga, velikoga misionara i zaštitnika misija, te 500 godina od rođenja bl. Petra Fabera, prvoga svećenika Družbe Isusove, vrsnoga teologa i "među svim isusovcima najboljega poznavatelja i voditelja duhovnih vježba", kako je za njega znao reći sv. Ignacije. U povodu završetka tih jubileja P. General je na blagdan Bogojavljenja 2007. godine uputio svoje pismo zahvale svima koji su svojim velikodušnim radom i velikom kreativnošću pridonijeli uspjehu godine velikih jubileja.

Doista je mnogo onih kojima je potrebno zahvaliti na uloženu trudu. To su ponajprije subraća isusovci kojima je Jubilarna godina snažno produbila spoznaje o izvornoj svetosti i o dubokim promjenama što ih je sv. Ignacije unio u povijest posvećenoga života. Tu su i laici kojima je na poseban način Gospodar Vinograda ukazao na sv. Franju Ksaverskoga. Mislijko poslanje je poziv svima krštenima da propovijedaju riječu i djelom Kristov sveti nauk po čitavu svijetu svim muževima i ženama "svakog staleža i položaja" (DV 145). P. General u tome kontekstu podsjeća na opasnost relativizma koji svaki nauk drži istinitim. To nas nikako ne smije obeshrabriti. Pozvani smo, poput sv. Franje, slobodno i

dobrohotno priopćiti svoje kršćansko iskustvo, bez ikakvih motiva za osvajanjem, dominacijom ili avanturom. Samo duboko motivirani bezuvjetnom Božjom ljubavlju za čovjeka možemo odvraćati ljudе od pakla.

Prvobitno nadahnuće Družbe Isusove jest zalogati se za obranu i širenje vjere i napredak duša u kršćanskome življenu i nauku. Upravo su ova trojica velikana, svaki na sebi svojstven način, živjeli i radili kako bi uz Božju pomoć to i postigli. Sv. Ignacije u molitvi i razlučivanju, pišući Konstitucije Družbe Isusove, sv. Franjo putujući Afrikom i Azijom, donoseći tako evandelje u krajeve gdje još nije bilo naviješteno, sv. Petar kroz duhovno vodstvo mnogih pojedinaca na tih i neprimjetan način.

P. General podsjeća kako misionarska odgovornost za razvoj cjelovitosti osobe ni danas nije ništa izgubila na hitnosti i na važnosti. Osvrćući se na riječi pape Benedikta XVI., koji inzistira na tome da Družba zadrži svoju apostolsku prisutnost i ostane u dijalogu s modernom kulturom obilježenom golemin napretkom u znanosti s materijalističkim usredištenjem i pozitivističkim tendencijama, P. General napominje da isusovačko specifično poslanje zahtijeva stalnu i trajnu formaciju. Papa dapače ističe da se duhovna i intelektualna formacija, napose filozofska i teološka, treba očuvati, štovše još i osnažiti. Formacija je nužna da bi se osigurala visoka kvaliteta Družbine službe u poslanju Crkve.

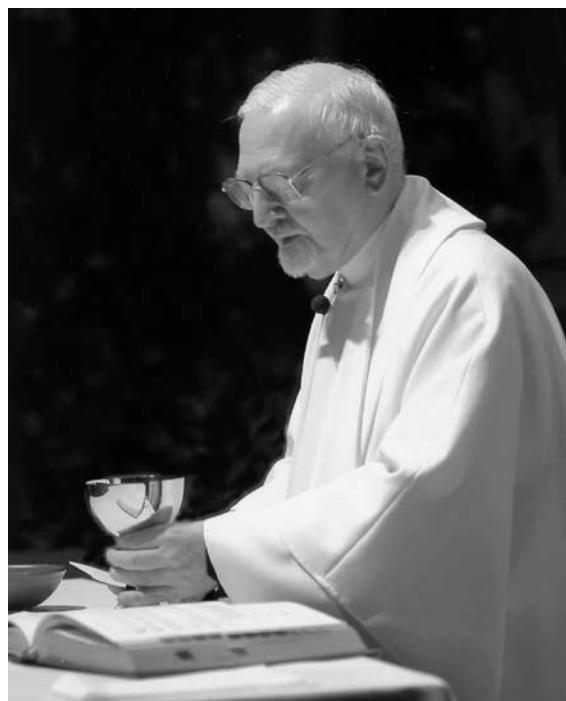

Zadovoljiti se pukim slavljenjem prvih isusovaca, a ne ostati vjerni poslanju koje su oni prihvatali za čitavu Družbu, značilo bi neautentičnost same Družbe koja nosi Isusovo ime. Potrebno je stoga ponajprije moliti Gospodara žetve da pošalje radnika u svoju Družbu. S novom snagom i gorljivošću morali bismo promicati zvanja onih koji će biti sposobni preuzeti specifično poslanje koje nam je Gospodin povjerio, ističe P. General. Isusovci imaju biti posebno osjetljivi na to da sva njihova djela, bez obzira na njihovu profesionalnu važnost i korisnost, budu izvršena tako "da u svemu više služe Bogu našem Gospodinu i Apostolskoj Stolici" (Konstitucije, 612). U tome smislu P. General piše kako i prvi isusovci nisu vjerovali i dje-lovali s mišljem kako je Družba osnovana da bi obavljala samo svoje poslove, već je Božansko Veličanstvo prva služba i briga Družbe.

P. General u svome pismu prenosi i riječi pape Benedikta XVI. izgovorene tijekom audijencije viših poglavarova. Papa upozorava na opasnosti kojima Družbin dinamizam može biti usporen ili zaustavljen. To su tri napasti koje pogadaju redovništvo i njihov misijski i apostolski žar: prepustiti se da našim životom i radom vladaju zahtjevi konzumerizma, da budemo zadovoljni s minimalnim ili osrednjim nastojanjima (malogradanština) te konformizam i osrednjost, tj. zadovoljiti se rutinom i onim što je društveno prihvatljivo u kulturi u kojoj živimo i radimo. Stoga P. General podsjeća svoju subraću da su u Jubilarnoj godini prvi sudrugovi trebali biti poticaj i nadahnuće

isusovcima u trećemu tisućljeću, da se suprotstave prijetnjama na koje nas je podsjetio Sveti Otac.

Na kraju svoga pisma P. General poziva subraću isusovce na pripravu za XXXV. generalnu kongregaciju. Riječima sv. Ignacija zorno ukazuje na važnost i ozbiljnost Kongregacije: "Poglavari će, osim toga, odrediti da svi koji u Družbi žive pod poslušnošću svakodnevno moliti i misama žarko preporučivati Gospodinu one koji se okupljaju na Generalnu kongregaciju te ujedno da poslovi koji će se na njoj rješavati budu na veću službu, hvalu i slavu božanskog Imena" (Konstitucije, 693). Preporučujući se zagovoru sv. Ignacija, sv. Franje Ksaverskoga i bl. Petra Fabera, P. General moli Gospodina da blagoslov svoju Družbu kojoj je poslanje "da naš Gospodin bude bolje poslužen i proslavljen u svim stvarima" (Konstitucije, 824). IP

Provincijska kongregacija

p. Niko Bilić, SJ

I susovci su, nalik drugim redovničkim zajednicama, zadržali neke latinske nazine u označavanju svoje redovite uprave. Tako se i okupljanje izabralih predstavnika na radne sjednice zove "kongregacija". Riječ je to koja doslovce znači: okupljanje, skup, skupština, a svojom osnovom *rex* podsjeća nas na Isusovo ohrabrenje: "Ne boj se malo stado!" (Lk 12,32) i na to da je jedan Pastir naš (Iv 10,16).

Uz osnutak Družbe Isusove vezano je čuveno Vijećanje prvih otaca 1539. koji su kroz molitvu i promišljanje zajedničkim argumentiranjem nastojali što jasnije shvatiti volju Božju. Taj princip i ta metoda žive i danas kada se održava kongregacija. Središnji motiv – "veća slava Božja" – u meditaciji i međusobnu razgovoru doveo je prve oce do vrlo praktičnih odluka koje su obilježile hod Isusovih drugova tijekom idućih stoljeća. Rad kongregacije treba danas donijeti plod koji će biti na pomoć u upravi čitavim Redom.

Od 25. do 27. siječnja ove godine u prostorima Filozofskoga fakulteta Družbe Isusove i župe Bezgrješnog Srca Marijina na Jordanovcu u Zagrebu održana je Provincijska kongregacija Hrvatske pokrajine Družbe Isusove. Redovit je propis da se ona održi prije Generalne kongregacije, tj. sveopće isusovačke skupštine koja će iduće 2008. godine okupiti u Rimu oce isusovce iz svih krajeva svijeta. Zajednički rad počiva na cijenjenju duhovnome rasudivanju ili "razlikovanju duhova", nauku koji Utemeljitelj, sv. Ignacije, sažimlje u Duhovnim vježbama.

Riječ je o tome da se pažljivim promatranjem prepozna koje od nadahnuća kakva čovjeku dolaze potječe od Boga. P. Arrupe, bivši vrhovni poglavar reda, uvelike je promicao takav pristup i na razini zajednice. Tražio je, i opet u smislu Ignacijskih Duhovnih vježba, da pazimo na riječ bližnjega preko kojega također Bog može progovoriti. P. Kolvenbach, Arrupeov nasljednik i naš

sadašnji vrhovni poglavar, nastavio je taj duhovni način postupanja u Družbi Isusovoj. Razlikovanje duhova u zajednici ima na Provincijskoj kongregaciji i simpatičnu vanjsku formu koja također služi kao pomagalo: svi, primjerice, sjeđe abecednim redom, okrenuti tako da vide jedni druge; poglavar je na čelu i vodi sjednicu; govori se kratko i samo o zadanoj temi itd.

Presudan element za takav način rada jest molitva. Stoga je i naša Kongregacija započela zazivom Duha Svetoga, a jednako je i uvod u svaki radni dio bio posebna molitva ili pak koja crkvena pjesma, po mogućnosti upućena Gospu, Kristu ili Ocu nebeskome, kako sv. Ignacije predviđa u "trostrukom razgovoru" u Duhovnim vježbama. Osim toga, središnji dio posla, tj. izbor izaslanika naše Provincije za Generalnu kongregaciju, uslijedio je nakon zajedničke sv. mise – jer euharistija jest vrhunska molitva. Prije samoga glasanja o tome, kao posebnu pripravu, izmolili smo "Molitvu Kristu, našem uzoru" koju je napisao pokojni pater Pedro Arrupe. Kao izaslanik izabran je p. Marijan Steiner, SJ, koji je nedavno imenovan superiorom u našoj glavnoj kući u Palmotićevoj u Zagrebu.

Još je nekoliko važnih radnih točaka bilo na Kongregaciji. Poslušali smo izvještaj patra provincijala o apostolskome radu po našim kućama od Zagreba do Sarajeva i Ohrida, a istoga dana bilo je ostavljeno i dovoljno vremena kada su svi okupljeni mogli uputiti svoja pitanja provincijalu koji je poglavar svih hrvatskih isusovaca. P. provincijal nas je podsjetio kako se u naše doba izričito traži vjerodostojnost i dosljednost, kako se naša isusovačka crkvenost treba očitovati u raspoloživosti te kako je svećeništvo u Družbi

Isusovoj misionarsko svećeništvo, obilježeno poslanjem.

Budući da iduća Generalna kongregacija ima glavni zadatak izabrati novoga vrhovnog poglavara Družbe, P. General nije za ovu zgodu propisivao nikakve druge zadaće našoj skupštini. Dužnost nam je međutim bila raspraviti o nekoliko prijedloga i upita koje naša Provincija šalje Generalnoj kongregaciji. U drugome dijelu rada bilo je riječi o zadacima i idejama koje se tiču apostolskoga rada i redovničkoga života unutar naše Provincije. Pritom su posebno mjesto imala pitanja koja je p. provincijal pred nas stavio već u svome uvodnom izvještaju, a ticala su se našega pastoralnog rada, zatim našega Fakulteta u Zagrebu i Gimnazije u Osijeku te, napokon, s osobitim naglaskom, školovanja našega podmlatka. U ovoj raspravi svaki je nazočni član mogao iznijeti nove stvari za koje je prosudio da su važne.

Dragocjeni su bili trenuci odmora kada smo u veselu čavrjanju susreli subraću koju već neko vrijeme ne vidjemo. Uz napitak i zalogaj dogovoren je i kakav posao. Poseban gost bio je čudesni p. Walter Happel koji je takođe svojim vlastitim snagama pokrenuo gimnaziju na Kosovu, o kojoj je "Ignacijski put" prošli put pisao. On nam je iznio pojedine točke u nastajanju cijelog projekta, kao i njegov sadašnji rad, poprativši sve slikama u modernoj računalnoj tehnici. Završetak rada Kongregacije bio je molitva "Te Deum" – "Tebe Boga hvalimo", a svečanu sv. misu predvodio je najstariji član, p. Ivan Fuček, SJ. Nakon euharistijskoga slavlja rektor Kolegija sve je pozvao za bratski stol, gdje je dovršeno naša trodnevno molitveno i radno druženje. □P

Novi rektor Kolegija

Razgovor vodio: Damir Kočić, SJ

“Uzdajući se u tvoju prokušanost i razboritost u Gospodinu, izabirem te i postavljam rektorm Kolegija sv. Josipa za Naše u Zagrebu.” Tim je riječima Pater General imenovao novim rektorm p. Ivana Šestaka. On je na tome mjestu zamijenio p. Peru Vidovića, koji je tu službu vršio preko šest godina na opće zadovoljstvo. Svečana instalacija novoga rektora bila je 15. veljače 2007. Na njoj su bili prisutni mons. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački, p. provincijal i poglavari isusovačkih kuća u Zagrebu. Tim smo povodom zamolili novoga rektora za kraći razgovor.

IP: Molim Vas da na početku s nekoliko rečenica opišete svoj životni put.

Potječem iz župe Sv. Ilike, iz sela Sekečtin, koje se nalazi nadomak Varaždina, gdje sam se i rodio 1960. godine. U novicijat Družbe Isusove sam stupio krajem 1980. nakon ispita zrelosti i odsluženoga vojnog roka. Potom je uslijedio studij filozofije: najprije dvije godine ovdje na Jordanovcu, a zatim dvogodišnja specijalizacija u Rimu. Jednogodišnju predavačko-odgojnu praksu proveo sam u sjemeništu i gimnaziji u Dubrovniku, četverogodišnji studij teologije dovršio sam također na ovome brežuljku. Za svećenika sam zareden 1991. Dvije godine raznovrsne i bogate pastoralne prakse, uza sve grozne ratne nedaće, ali i dočekanoga dana međunarodnoga priznanje Republike Hrvatske, proveo sam u našoj župi u Palmotičevoj. Nakon dovršenoga doktorskog studija iz filozofije u Innsbrucku (Austrija) započinjem godine 1996. predavati na Filozofskome fakultetu Družbe Isusove. Početkom 1998. imenovan sam urednikom časopisa “Obnovljeni život”, a 2004. i prodekanom našega Fakulteta. Da se ne bi možda dobio dojam da sam rodno selo i svoju obitelj posve zaboravio, moram potiho pripomenuti da mi oni neobično puno znače i da tamo vrlo rado “skoknem”!

IP: Već ste gotovo tri desetljeća redovnik. Kako gledate na činjenicu da se danas sve manje mladih ljudi odlučuje na takav način života?

Tome svakako ima više razloga. Prvi je posve naravni: rada se sve manje djece! Drugi razlog je zacijelo sve snažnija sekularizacija. Prakticiranje kršćanskoga života u današnjoj obitelji nije nikakva samorazumljivost nego sve egzotičnija rijetkost. Vjerojatno je meni u tome smislu kao dečku bilo mnogo lakše: mlađdomisnička slavlja u rodnoj župi bila su vrlo česta, a iz mojega sela već su petorica prije mene bili isusovci, prvi pater Rudi Koprek!

No ipak, Bog i u današnjemu vremenu ne prestaje pozivati mlade ljude u redovnički stalež. Redovnik svojim životom ponajprije pruža svjedočanstvo za Krista priznajući ga time jednim Gospodinom. Osim toga, redovnički je život i proročki znak za svako vrijeme – pa i za današnje!

Kao što je poznato, redovnici, odnosno redovnice zavjetuju siromaštvo, čistoću i poslušnost. Kada je riječ o redovničko-muze zavjetu siromaštva, onda se time ne misli samo na nutarnje ili duhovno siromaštvo koje znači nenavezanost srca na materijalna dobra, nego i na izvanjsko ili zbiljsko siromaštvo koje izbjegava i svaki privid luksuza. Takav je način života

prava kritika mentaliteta današnjega svijeta koji funkcionira na principu fasciniranosti i zaokupljenosti 'manjem te komoditetom' kao svrhom života. Zavjetovano siromaštvo vjernike učvršćuje u vjeri, a one pak koji nisu vjernici, potiče na promišljanje o smislu života.

Živimo u vremenu koje se oslobodilo svih tabua. Pa i seksualnosti. Ona se sve više i sve očitije živi na permisivan način, bez ikakvih granica i norma. Seksualno zadovoljstvo sve manje poznaje instituciju braka kao naravan zavičaj svoje legitimnosti. Svaki govor o suzdržljivosti doima se anakronistično, sмиješно. Nije li upravo Bogu posvećena čistoća znakovit poziv na relativiziranje stvarnosti koju je mentalitet vremena apsolutizirao? Redovnička je čistoća dakako dar koji valja u svoj poniznosti živjeti. Ona čini slobodnijim za nesobično služenje crkvenoj zajednici. A zar

ona nije i izraz evandeoske solidarnosti s onima kojima je beženstvo gorka životna sudbina?

Redovnička poslušnost, kojom se redovnik suočljuje Kristu Gospodinu koji je svoje poslanje izvršio poslušnošću Ocu, ujedno je i kritika današnjemu apsolutiziranju slobode kojom se moderni čovjek želi pošto-poto neovisno, ponajviše samodopadno, ostvariti.

Bogu posvećen život, življen u svoj časnosti, predanju i ljubavi, jest kao takav istinska snaga Crkve. On učvršćuje njezinu vjerodostojnost i već sada ponazajuće eshatološke stvarnosti.

IP: P. Peter-Hans Kolvenbach, general Družbe Isusove, nedavno Vas je imenovao rektorm isusovačkoga Kolegija na Jordanovcu. Uvjeren sam da Vam nije bilo lako prihvati ovu odgovornu službu!

O mojim raspoloženjima i osjećajima s tim u svezi radije ne bih govorio! Svi moji protivni razlozi – kao što vidiš – nisu pomogli. Na kraju se takve stvari prihvataju onako kako je to i uobičajeno u Družbi Isusovoj.

IP: Imajući pred očima sve Vaše službe – urednik časopisa, predavač nekoliko filozofskih predmeta, prodekan, a sada i rektor – pitamo se: niste li ipak prezaposleni?!

Moram reći da sam veoma teško, da ne kažem bojažljivo, prihvatao službe. Još se uvijek sjećam opetovana, veoma "živa" razgovora s patrom Pšeničnjakom, tadašnjim provincijalom, koji me go tovo prisilio da preuzmem uređivanje "Obnovljenoga života". Međutim, taj sam posao doskora zavolio. Uređujem već i deseto godište! Časopis je, hvala Bogu, sve ovo vrijeme zadržao tradicionalnu prepoznatljivost pod ovim podnebljem. Osobito me veseli što mnogi naši studenti postaju njegovi čitatelji! Moram priznati da mi se i prodekanska služba podvukla pod kožu. Zahvaljujući dekanu, patru Anti Mišiću, koji nosi uistinu golem teret akademske organizacije, mogao sam se usredotočiti na organizaciju društvenoga i kulturnoga života na Fakultetu. Božićne akademije postale su već gotovo tradicijom. Na njih rado dođu mnogi naši bivši studenti, zatim braća i sestre, dečki i cure, roditelji, pa čak djedovi i bake naših sadašnjih studenata i studentica! Liturgijski početak i svršetak školske godine s glasovitom "roštiljadom" i športskim nadmetanjima nije potrebno ni spominjati. Na Fakultetu se pokušava njegovati duh srednjovjekovnoga sveučilišta (*universitas*) kao zajednice profesora i studenata koje privlači i okuplja istinu. Radeći sa studentima postao sam

članom mnogih njihovih obitelji, dionikom njihovih tjeskoba, žalosti i radošti. Iskazi sućuti u najtežim trenucima, ali i sudjelovanje u radoštima, primjerice na vjenčanju, osobito mi leže na srcu! Kao isusovac osjećam se ispunjenim promatrajući te mlade ljude, slobodne od diktature relativizma i skepticizma, kako s fakultetskih hodnika odlaze u život s primjetnom kompetencijom ukrašenom vrlinama. Moji poslovi i dužnosti uistinu osmišljaju moje dane.

IP: Možete li nam ukratko opisati ulogu rektorske službe ovdje na Jordancovcu?

Jordanovački je kolegij duhovno-akademска zajednica u kojoj mahom žive profesori te isusovački i dijecezanski bogoslovi. Na srcu mi je da s jedne strane "starijoj" isusovačkoj zajednici osiguram prostor redovničkoga i bratskog susretanja koji će nadahnjivati njihov apostolski rad. S druge će se pak strane pokušati, uz pomoć patra Bilića kao prefekta i patra Ive Antunovića kao duhovnika, i dalje održavati stvaralački okvir koji omogućuje duhovnu i intelektualnu izgradnju bogoslova, budućih svećenika koji moraju pred očima imati visoke ideale svojega poziva!

IP: Na kraju mi preostaje da Vam u ime čitatelja "Ignacijske putne" zahvalim na razgovoru te poželim obilje Božjega blagoslova i snage u novoj, rektorskoj službi!

Sve čitatelje "Ignacijske putne" od srca pozdravljam. Preporučujem čitavu zajednicu isusovačkih bogoslova njihovim molitvama želeći im ujedno obilje blagoslova od uskrsloga Gospodina. **IP**

Simpozij o duhovnom vodstvu

Siniša Štambuk, SJ

URIMU se od 15. siječnja do 2. veljače 2007. godine, u prostorijama Instituta SS. Maria Bambina, održao međunarodni simpozij/tečaj na temu "Duhovno vodstvo u ignacijskoj tradiciji", na kojem je sudjelovalo 113 osoba, iz više od 70 zemalja svijeta. Gotovo svi sudionici bili su isusovci ili njihovi bliski suradnici (časne sestre i laici) koji se aktivno bave davanjem duhovnih vježba, duhovnim vodstvom ili pastoralnim savjetovanjem te su dobri poznavatelji ignacijske duhovnosti.

Tečaj je bio osmišljen tako da sudionici kroz program detaljnije upoznaju ono čime se već aktivno bave, da prošire i prodube svoje razumijevanje ignacijske duhovnosti i karizme te

se, u međusobnoj razmjeni iskustva s drugima, obogate za još plodnije i aktivnije djelovanje na tome području.

Dnevni je raspored uključivao jutarnju sv. misu s konferencijom u dva dijela (s polusatnom stankom). U po-podnevnim je satima bio predviđen rad u skupinama gdje se raspravljalo o pitanjima vezanim za jutarnja predavanja dotičnoga dana. Predavanja su bila na engleskom i španjolskom jeziku, a predavači su bili ugledni profesori/isusovci s različitih sveučilišta, fakulteta i centara ignacijske duhovnosti iz SAD-a i Europe (iz Milana, Barcelone i Rima).

Uvodno je predavanje (pod naslovom "*Cura personalis*") održao general Družbe Isusove p. Peter-Hans Kolvenbach, SJ, a čitav tečaj je uključivao pet

tematskih (obveznih) cjelina i tri radionice (pri kraju tečaja). Teme su bile sljedeće: "Kako je Bog vodio Ignacija" (Autobiografija), "Pastoralno savjetovanje i ignacijski dio" (doprinos), zatim "Duhovno vodstvo" (ignacijska tradicija danas), "Kako pratiti tijek i faze duhovnih vježba?" i, naposljetku, "Duhovne vježbe u svakodnevnome životu".

Prva tema je bila općenita i uglavnom poznata, ali zato ne i manje zanimljiva jer je tijek izlaganja (prof. Rossano, profesor duhovne teologije na Teološkom fakultetu u Miljanu) bio usmjeren na Božju pedagogiju, na način na koji je Bog duhovno vodio Ignacija te na nje-gove sumnje, borbe i ustrajan odgovor koji ga je doveo do svetosti.

Pastoralno savjetovanje, o kojem je govorio p. Hans Zollner, profesor Teološkoga fakulteta i Instituta za psihologiju na Sveučilištu Gregorijana u Rimu, bila je druga tema tečaja. Riječ je o pastoralnome djelovanju na širemu području. Ono obuhvaća i osobe koje nisu vjernici ili vjernike koji su se udaljili od prakticiranja vjere, pa i pripadnike drugih religija i ateiste, osobe koje se suočavaju s težim životnim problemima i krizama (međuljudski odnosi, obitelj, osobne krize i sl.). Ukratko, sve osobe koje se suoče s pitanjem i križom smisla života. Moglo bi se reći da područje pastoralnoga savjetovanja leži između područja kojim se bavi psihijatrija, s jedne strane, i duhovnoga vodstva, s druge.

Treća tema obrađuje duhovno vodstvo i ignacijsku tradiciju, njezinu aktualnost danas. Predavanja o ovoj temi održao je prof. John Horn, zamjenik direktora za formaciju svećenika, sa sveučilišta Creighton u SAD-u. Ova su predavanja, uz četvrti naslov, praćena s najvećim zanimanjem.

Četvrti je predavač bio rektor kolegija Germanicum u Rimu, p. Franz Meures. Govorio je o temi prepoznavanja i praćenja različitih faza duhovnih vježba kod egzercitanata (onih koji obavljaju DV), kao i cjelokupna tijeka istih.

Peta i završna tema (p. Francisco Riera, SJ, direktor instituta Cristianisme i justicia i provincijal-koordinator na području teologije i duhovnosti u Barceloni) odnosila se na davanje duhovnih vježba u svakodnevnome životu, njihovim značajkama i osobitostima.

Za vrijeme svih predavanja (koja su bila dvodnevna ili trodnevna) sudionici su mogli postavljati konkretna pitanja i probleme s kojima su se susretali u svome radu i dobiti odgovore u vidu razjašnjenja i naputaka te tako potvrditi (ili možda ispraviti) način rada i vlastito razumijevanje stvari.

Vikendom (subotom) su bili organizirani izleti. Sudionici su mogli posjetiti ignacijski Rim (zgrade i prostorije u kojima su živjeli i djelovali sv. Ignacije i prvi drugovi, prostore na kojima je sve počelo), zatim je bilo organizirano hodočašće u Asiz, posjet crkvici Lastorta nedaleko od Rima. Posljednji tjedan bila je organizirana i javna audijencija kod Svetoga Oca, na kojoj su svi oduševljeno sudjelovali.

Osim kvalitetnih i veoma korisnih predavanja i saznanja koja su se mogla steći, treba istaknuti posebno rad po skupinama te relativno veliku duhovnu povezanost samih članova unutar skupina. Jednako je vrijedna bila razmjena iskustava koju su, gotovo svi članovi skupina, oduševljeno i iskreno prihvatali što je umnogome doprinijelo kvaliteti samih susreta, kao i simpozija uopće.

Ignacijanski suradnici (I)

Ivana Hren, prof.

U subotu, 2. prosinca 2006. godine, dan uoči završetka jubilarne godine Družbe Isusove, u Zagrebu je održan susret pod nazivom "Ignacijanski suradnici prvi put zajedno". Ovoga puta donosimo prvi dio izvještaja u kojemu se predstavljaju pojedine udruge. Drugi dio bit će objavljen u sljedećem broju. Nadamo se da će isusovacki suradnici dobiti i stalnije mjesto u ovome listu

Na poticaj Udruge "Vidi, prosudi, djeluj", u suorganizaciji sa Studentskim katoličkim centrom (SKAC) Palma i uz potporu Provincijalata Hrvatske pokrajine Družbe Isusove organiziran je ovaj cijelodnevni susret.

Svrha projekta međusobno je upoznavanje organizacija koje djeluju u ignacijanskom duhu kroz njihovo predstavljanje i razradu pojma suradništva u ignacijanskoj duhovnosti kroz niz predavanja. Pojam suradnika opisuje sve one koji surađuju s isusovcima, njihove drake, pokrete, udruge ili zajednice koje svoj rad temelje na ignacijanskoj duhovnosti. Odatle i geslo skupa: "Ista nas duhovnost povezuje – ista osoba nadahnjuje"

Na početku je p. Ivan Koprek, provincijal Hrvatske pokrajine Družbe Isusove, govorio o temi "Smjerovi isusovačkoga djelovanja". Mr. Danijel Bogešić, profesor povijesti i geografije u Pazinskoj katedri, obradio je temu "Povijest suradništva", a p. Stjepan Kušan, SJ, govorio je o temi "Iskustvo suradništva". P. Niko Bilić, SJ, održao je predavanje na temu "Formacija suradnika", a završno izlaganje imao je profesor Miroslav Klobučar, idejni začetnik ovoga projekta, koji je govorio o temi "Budućnost i trendovi suradništva". Susret je završio svetom misom koju je u župnoj crkvi Bezgrešnog Srca

Marijina na Jordanovcu predvodio p. Ivan Koprek, provincijal, uz koncelebraciju nekolicine patara isusovaca.

Svi nazočni su tijekom susreta doobili CD-e sa svim materijalima, a nadjavljeno je tiskanje i zbornika s ovoga susreta.

U prvome, prijepodnevnome dijelu programa, predstavili su se: Zajednica kršćanskoga života (ZKŽ) o kojoj ovaj Ignacijev put piše, Zaklada "Biskup Josip Lang", Udruga "Vidi, prosudi, djeluj" (VPD), Hrvatsko katoličko društvo prosvjetnih djelatnika.

Zaklada "Biskup Josip Lang" ima za svrhu trajno pružanje novčane i drugih oblika potpore stariim, nemoćnim i bolesnim osobama kao i promicanje ljubavi za siromašne, promicanje pravde u prijateljstvu i suživotu sa siromašnjima.

Zaklada trenutno provodi projekt dovoženja drva stariim i siromašnim osobama. Mjesečno jedanput posjećuju starački dom u Drenovačkoj ulici gdje volonteri posjećuju oko 100 starih ljudi. Preko volontera pravnika daju besplatne pravne savjete ljudima koji su u nevolji, a toliko su siromašni da se ne mogu sami izboriti za svoje prava. Zbrinjavaju stare, nemoćne i siromašne osobe u staračkom domu u Maloj Gorici. Pomažu stariim i nemoćnim osobama na terenu, u njihovim domovima.

Udruga **Vidi, prosudi, djeluj** civilna je udruga čija je misija vježbati

slušati, prosudjivati i djelovati zajedno s pojedincima, skupinama i organizacijama s ciljem integracije života i vjere.

Osnovna aktivnost u hodu k ostvarenju vizije i misije je Seminar socijalno-pastoralne službe. Seminar se provodi kontinuirano zadnjih 10 godina. Pohađalo ga je više od 300 ljudi, različitih profila i profesija. Osnovni cilj seminara je integracija života i vjere. Sadržajno seminar čine teme: vještina slušanja, život skupine: njezina dinamika, razvoj od skupine do tima, rješavanje konfliktova. Socijalni nauk Crkve koristi se kao kriterij za prosudjivanje, a analitičko razmišljanje pri izradi socijalne analize. Sveti pismo koristi se kao sredstvo u rasvjetljavanju životnoga iskustva, motivacije za daljnji angažman. Teološka refleksija, proces odlučivanja, planiranja i izrade strategije djelovanja doveđe do zakљučka kako Caritas nije dovođen, potrebna je i socijalna akcija. Uz seminar udruga je organizirala tijekom 2001. tečaj ignacijske duhovnosti "Mistika u svakodnevici". Tečaj je po-hađalo preko 250 polaznika. Tijekom 2004. tečaj za studente "Mali tečaj za proroke" pri župi Bezgrešna Srca Marijina na Jordanovcu.

Hrvatsko katoličko društvo prosvjetnih djelatnika (HKDPD) ima misiju djelovanja na duhovni razvoj svojih članova i djelovanje u sustavu odgoja i obrazovanja, uopće prosvjećivanje. Redovito organiziraju javne Tribine o različitim aktualnim temama: svake treće srijede u mjesecu. Pripremaju seminare za sve koji rade u nastavi i bave se odgojem. Organiziraju duhovne vježbe za članove Društva. Djeluju i karitatивno posjećujući i pomažući siromašne, stare i nemoćne osobe, te djecu s razvojnim poteškoćama. Zadnjih godina provodili su program

pomoći učenicima slabijeg imovinskog stanja koji su imali problema s pojedini- nim nastavnim predmetima i program prevencije nasilja u školama, uz potporu Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta. U svom radu suradjuju s drugim srodnim društvima.

Nakon toga su se predstavili Centar za poslovnu etiku (CEP), Katolička udruga "Kap dobrote", Zajednica "Efata" (liturgija na znakovnome jeziku) te Studentski katolički centar (SKAC) Palma.

Centar za promicanje etičkih načela u životu i radu (CEP) je osnovan kao pomoć fizičkim i pravnim osobama u pronalaženju odgovora na pitanje, kako živjeti u skladu s etičkim načelima. Misija centra je savjetovanje, pomaganje, ohrabruvanje i poticanje pojedinača i organizacija u primjeni kršćanskih etičkih načela u poslovanju i životu, za izgradnju boljega svijeta. Programi koje provodi Centar za poslovnu etiku: promicanje etičkih načela u životu i radu, pomoći pri rješavanju etičkih dvojbi, pomoći pravnim osobama u stvaranju internih načela profesionalne etike, kako bi njihovi zaposlenici imali jasna pravila poslovnoga ponašanja, radi smanjenja nezakonitih radnji i stvaranja boljega radnog okruženja, organiziranje znanstvenih simpozija.

Katolička udruga "**Kap dobrote**" ostvaruje svoju misiju kroz uključivanje volontera u posjete osoba starije

životne dobi. Ciljevi udruge su svjedočenje svoje vjere ljubavlju prema bližnjemu te pružanje pomoći ugroženima kao što su: stare osobe, bolesnici, invalidi, nemoćnici, ovisnici, osobe koje žive na rubu ljudskog dostojanstva i svima kojima je potrebna bilo kakva duhovna, stručna ili materijalna pomoć. Projekti koje udruga provodi su: projekt "Živežne namirnice", projekt "Pomoći u kući – gerontodomaćica", projekt "Njega u kući vikendom i po potrebi", projekt "Praonica rublja za siromašne", projekt "Razvoj volonterskog i humanitarnog djelovanja".

Zajednica "**Efata**" (liturgija na znakovnome jeziku) svoje djelovanje ostvaruje s gluhim, nagluhim i njihovim obiteljima i prijateljima u Hrvatskoj.

Uz molitvu krunice na svojim tjednim susretima razmišljaju nad biblijskim čitanjima i pripremaju se za nedjeljnju Sv.Misu. Na susretima također razmjenjuju vjerska iskustva ali i probleme. Sve se to odvija u prostorijama Isusovačkog samostana u Palmotićevoj. Svakog mjeseca imaju sv. isповijed za gluhe. Zajednica Efata proizašla je iz projekta liturgija na znakovnome jeziku koji je za cilj imao pružiti izvor informacija za gluhe i o gluhim: kateheza, kultura gluhih, znakovni jezik, životna iskustva gluhih. Izrađen je i web portal i drugi multimedijski projekata na znakovnom jeziku i o znakovnom jeziku.

Studentski katolički centar (SKAC) Palma svoju misiju ostvaruje kroz poticanje i pružanje podrške mladima da upoznaju svoje ljudsko dostojanstvo i poziv te svoju ulogu u obitelji, Crkvi i društvu. Pružanje podrške mladima u razvijanju njihovih kvaliteta i rješavanju konkretnih problema. Svestrano osposobljavanje mladih za aktivno uključivanje u izgradnju boljega

društva odgovornih pojedinaca. Povezivanje i suradivanje starijih i mlađih ljudi kršćanskoga svjetonazora te suradivanje s drugim institucijama, udrugama, vjerskim i kulturnim zajednicama koje se zalažu za opće dobro i univerzalno prihvaćene vrijednosti. Jasno i sustavno promicanje katoličkih vrednota u javnosti, sa svom puninom njihove važnosti za suvremeno društvo. Poticanje i podržavanje mlađih u upoznavanju živoga Boga. Projekti koje provode su: stalni program duhovne formacije (duhovne obnove, DVS, glazbeno-meditativna klanjanja, teološko-filosofskih predavanja...) za mlađe laike, organiziraju aktivnosti koje mlađima pomažu da otkriju i razviju svoje potencijale (ciklus tribina *Aktualni petak*, ciklus razgovora *Talk show srijedom* s osobama iz javnog i crkvenog života), od 2003. godine organiziraju Duhovno-rekreacijski ljetni kamp Modrave u periodu od lipnja do rujna. Pokrenuli su i održavaju svoju web-stranicu. **IP**

(nastavak u idućem broju...)

15 godina ZKŽ-a u Hrvatskoj

Anda Jakovljević

“Još si uvijek u ZKŽ-u?” upitao me začuđeno jedan isusovac nakon godina neviđanja.

“Jesam”, odgovorila sam kao da se to razumijeva.

“Zar ZKŽ nije samo za mlade?” nastavio je s čuđenjem.

Za dragoga prijatelja, ali i za sve ostale: ne, ZKŽ nije samo za mlade. Nema ograničenja dobi, zvanja i staleža. Dobro su došli svi oni koji žele duhovno rasti i izgrađivati se.

Pa što je to Zajednica kršćanskoga života, poznatija u Hrvatskoj kao ZKŽ?

“Zajednica kršćanskog života javno je svjetsko udruženje čije se izvršno središte nalazi u Rimu. Ona je nastavak Marijinih kongregacija koje je započeo Jean Leunis, SJ, a prvi put ih je službeno odobrio papa Grgur XIII. bulom ‘Omnipotentis Dei’ 5. prosinca 1584.” (Opća načela Zajednice kršćanskog života, 3)

U Hrvatskoj je priča o ZKŽ-u započela potkraj 1991. godine. Nakon trodnevnih studentskih duhovnih vježba u Palmi, pod vodstvom p. Slavka Pavina, tadašnji je studentski kateheta, p. Stjepan Fridl, a na poticaj provincijala, p. Stjepana Kušana, započeo s dvije prve skupine čiji su voditelji bili tada bogoslovi, a danas patri Josip (Batinić) i Luka (Rada).

U traženjima, pokušajima i nalažeњima prokoracali smo svojih prvih 15 godina. Bacimo li pogled unatrag, dolazimo do sljedećega:

- ZKŽ u Hrvatskoj punih 15 godina okuplja ljude svih dobi i staleža na tjedne ili dvotjedne susrete čiji su sadržaj molitva, proučavanje crkvenih dokumenata, razgovori i izmjena iskustava o važnim aktualnim društvenim i crkvenim temama, poticaji za duhovni rast i apostolsko djelovanje.
- Od početka postojanja Zajednice u Hrvatskoj nekoliko puta godišnje organiziramo duhovne obnove (od jednoga i od tri dana) i duhovne vježbe (od 7 dana u šutnji).
- Početkom 90-ih godina odaslali smo pismo svim europskim zajednicama o povijesti sukoba na ovim prostorima, moleći ih da istinu o ratu u Hrvatskoj šire među svojim članovima i svojim prijateljima.
- Tijekom rata u Bosni i Hercegovini održavali smo vezu sa skupinom mlađih iz Sarajeva. Slali smo im papire za pisma, žice za gitare, susretali se s njima...
- Od početka našega postojanja sudjelovali smo u predstavljanju knjiga, sami organizirali dobrovorne koncerte i aukcije za ljudе u potrebi, posjećivali smo dom za stare svećenike na Kaptolu u Došašću i Korizmi.
- Od svibnja 1991. izdajemo svoj časopis pod naslovom “Živjeti zajedno”. Časopis izlazi 2–3 puta godišnje.

NAŠI SURADNICI

- Od 1997. godine, prvoj godini priprave za Veliki jubilej, započeli smo s tjednim adoracijama u bazilici Srca Isusova. Sudjelovali smo pisanjem tekstova, pjevanjem i čitanjem. I sada to činimo jednom mjesечно.
- Od svibnja 1997. izdajemo i mješevne "Obavijesti" s najaktualnijim događanjima, susretima, vijestima.
- Od 2000. godine dobili smo na korištenje župnu kuću u Žmanu, na Dugome otoku, gdje svake godine priređujemo ljetovanje s duhovnim sadržajem. Neka od tih ljetovanja su bila i međunarodnoga karaktera.

- Od siječnja 2001. na Radio Mariji uređujemo i vodimo jednom mješevno emisiju ZKŽ-a pod nazivom "Cardoner".

"Pomaže mi u izgradnji mene kao osobe i u dubljemu uranjanju u vjeru", jedno je od iskustava. Drugo kaže: "To su ljudi koji mi znače, koje volim i u kojima stalno susrećem Isusa; oni me vode k njemu i pokazuju mi ga: svojim riječima, djelima, osmijesima."

Više o ZKŽ-u možete saznati na našoj internetskoj stranici (www.zkz.hr), u Općim načelima i Općim odredbama, u Karizmi ZKŽ-a ili ako nam se pridružite u Osijeku, Rijeci ili Zagrebu... **IP**

ZKŽ zajednica iz Rijeke

Misni savez svetoga Ignacija

p. Franjo Pšeničnjak, SJ

U Bazilici Srca Isusova u Zagrebu svakoga se dana prva misa ujutro (radnim danom u 6 sati, nedjeljom u 7) prikazuje za članove sponnutoga Društva, odnosno Saveza.

Riječ je o štovateljima svetoga Ignacija, napose onima koji žele sudjelovati u apostolskome radu hrvatskih isusovaca. Pri ruci su mi brojevi lista "Našim prijateljima" iz g. 1938. do 1940., gdje nalazim nešto poput statuta toga Društva.

Svrha mu je da "molitvom, radom i žrtvom sudjeluju u apostolskom radu hrvatskih isusovaca". Zato: 1) pomažu vrijednim učenicima koji su odlučili postati svećenici isusovačkoga reda, 2) pomažu isusovačkim misionarima u Indiji, 3) unaprjeđuju duhovne vježbe svetoga Ignacija. U prigodnoj sličici Misnoga saveza iz veljače 1928. svrha se označuje riječima "da njegovi članovi sudjeluju molitvom, radom i žrtvom u apostolskom radu s hrvatskim

Unutrašnjost Bazilike Srca Isusova u Zagrebu

NAŠI SURADNICI

isusovcima. Zato će napose pomagati odgojiti svećenički pomladak Družbe Isusove”.

Suradnja članova je trostruka: 1) duhovna se suradnja sastoji u molitvi, osobito u euharistiji. Nekada, kada se nije pristupalo pričestu, preporučivala se česta pričest. Duhovna suradnja dovoljna je da netko bude član Društva; 2) moralna se suradnja sastoji u tome da se i drugima preporuči učlanjenje u Društvo; 3) dobrotvorna suradnja je u redovitim i izvanrednim prinosima i darovima.

Misijsku suradnju laika s našim misijama u Indiji i Africi danas vodi brat isusovac Stjepan Dilber (Palmotićeva 31, Zagreb). U vodenju duhovnih vjež-

ba sudjeluje više hrvatskih isusovaca: za laike, svećenike, redovnike i redovnice; u našim isusovačkim kućama ili u drugim prostorima. Isusovački bogoslovi, od novicijata do završnih studija, primaju svoju duhovnu i teološku formaciju u Novicijatu u Splitu (7 novaka), na studiju filozofije i teologije u Zagrebu, Rimu i Varšavi (11 bogoslova), na uobičajenoj pastoralnoj praksi (3): svih je, dakle, 21. Među njima su dvojica kandidata za braću isusovce.

Mi isusovci uz Baziliku Srca Isusova svako jutro kod prve mise molimo za one koji na bilo koji način prate i pomazu rast novih svećeničkih i duhovnih zvanja. **IP**

Prenosimo lijepu Molitvu za zvanja iz jednoga broja lista “Našim prijateljima”:

Da se neprestano mogne obnavljati Presveta Žrtva,
Daj nam, Gospodine, svetih svećenika i redovnika!
Da nam našu mladež dovedu k tebi,
Daj nam, Gospodine, svetih svećenika i redovnika!
Da se dijeli kruh riječi Božje vjernicima,
Daj nam, Gospodine, svetih svećenika i redovnika!
Da se propovijeda evanđelje onima koji ga ne poznaju,
Daj nam, Gospodine, svetih svećenika i redovnika!
Da podaju tvoje oproštenje raskajanim grješnicima,
Daj nam, Gospodine, svetih svećenika i redovnika!
Da nahrane hostijom duše gladne tebe,
Daj nam, Gospodine, svetih svećenika i redovnika!
Da pomognu umirućima i utješe žalosne,
Daj nam, Gospodine, svetih svećenika i redovnika!
Da blagoslove naše domove, naša poduzeća i naša polja,
Daj nam, Gospodine, svetih svećenika i redovnika!
Da nas podsjećaju da smo svi braća u Kristu,
Daj nam, Gospodine, svetih svećenika i redovnika!
Da bi se među nama raširilo tvoje Kraljevstvo,
Daj nam, Gospodine, svetih svećenika i redovnika!

Živjeti s isusovcima

Biskupijski bogoslovi na Jordanovcu

Ivan Certić

UKolegiju Družbe Isusove na Jordanovcu uz isusovačke svećeničke kandidatice već dugi niz godina postoji i zajednica dijecezanskih (tzv. vanjskih) bogoslova. Zajednicu čine svećenički kandidati, budući biskupijski svećenici iz: Mukačevske eparhije (Ukrajina), Subotičke, Banjalučke, Mostarsko-duvanjske i Trebinjsko-mrkanjske, Varaždinske te Požeške biskupije i Riječke nadbiskupije, kao i jedan bogoslov palotinac (Družbe katoličkoga apostolata). Ukupno nas ima četrnaest: dvojica bogoslova su na filozofiji, a ostali su na studiju teologije. Trojica, koji su pri kraju studija, već su đakoni i na ljeto će postati svećenici i biti negdje među vama. Različitost po generacijskoj i teritorijalnoj pripadnosti upotpunjuje i razlika u obredima: tako nas ima grkokatoličkoga i rimokatoličkoga obreda.

Naša se formacija za svećeništvo, kao način služenja Bogu i narodu za kojim smo osjetili poziv, osim u Kolegiju u kojem živimo, odvija i na Filozofsko-teološkome institutu Družbe Isusove. Svaki onaj koji se pripravlja za svećeništvo mora steći potrebnu izobrazbu u studiju filozofije i teologije. Tijekom studija, koji traje šest godina, sazrijevamo na intelektualnome, duhovnom i općeljudskom području. Na početku školske godine, prije nego što počnu predavanja, obavljamo duhovne vježbe da bismo se osnažili za daljnji hod prema našemu cilju. Akademsku godinu započinjemo u mjesecu listopadu zazivom Duha Svetoga. Dakako, na toj

su misi nazočni i ostali studenti, laici. Božićne i uskrsne blagdane provodimo u biskupijama i župama kojima pripadamo. Tijekom školske godine u župnoj crkvi na Jordanovcu redovito petkom sudjelujemo na svetim misama, kao i svake prve nedjelje u mjesecu – na misi koju često prenositi Radio Marija. Tada ministiranjem, pjevanjem i čitanjem uzveličamo liturgiju. Ostalim danima svetu misu slavimo u našoj kućnoj kapelici sv. Josipa, koji je ujedno i zaštitnik ovoga Kolegija.

Studij je zahtjevan kao i na drugim fakultetima: uz redovito praćenje predavanja, vrhunac studiranja odigrava se u ispitnome razdoblju koje donosi plod onoga što smo sijali u studentskoj klupi. Netko će reći da studij dugo traje. Možda je to istina, ali vrijeme ipak brzo prolazi. Osim studijskih obveza, na raspolaganju nam je vrijeme za razne aktivnosti: za glazbu, informatiku, sport (imamo vrhunskoga atletičara i športaša u ekstremnim športovima, u ronjenju na dah) ili koje drugo područje interesa, ali i za aktivno sudjelovanje u apostolatu u životu neke župe. Čišćenjem prostora u kojima boravimo, uređivanjem blagovaonice te služenjem kod ručka razvija se i osjećaj za sudjelovanje u praktičnome životu. Postoje i posebno dodijeljene stalne dužnosti koje svaki od nas obavlja tijekom godine: sakristan, orguljaš, ministar športa i kulture, bolničar, kroničar događanja, *duktor*. Imamo i samouke frizere koji dobro znaju svoj "zanat"!

Povremeno organiziramo i zajedničke izlete, uglavnom negdje u prirodi. Uvijek su to nova i lijepa iskustva. Bez zajedništva teško se može postići napredak jer ne izgrađujemo se kao individualci, već kao oni koji će sudjelovati u životu vjernika s kojima nam je zajednički hoditi kroz život sa svime onim što on nosi. Tako je naše zajedništvo, dok boravimo u Kolegiju, vidljivo na svim poljima: od zajedničke molitve, zajedničkoga rada i studija sve do odmora, zabave i rekreatcije.

Biti svećenik u današnjemu vremenu velik je izazov, i to se osjeća na svakome koraku. Na nama je dobro se pripraviti kako bismo sigurno radili u vinogradu Gospodnjemu. Uz naše

biskupe i sve molitelje koji nas podupiru duhovno i materijalno, brigu o nama vode oci isusovaci. Rektor Kolegija, *regens* (prefekt) i duhovnik su naše neizostavne osobe od pomoći koje nas usmjeruju na pravi put.

Postoje i poteškoće na ovome putu. Nema životnoga puta bez križa, ali doista se ne treba bojati. Ako te Bog zove, budi hrabar i odazovi se. Bogatstvom i različitošću svojih kultura obogaćujemo jedni druge te tako svjedočimo Kristove riječi da smo u njemu svi jednaki. Kada Bog poziva, tada se obraća u nutrini svakoga srca i možda upravo tebi govori: Dodi i slijedi me!

Svako dobro i Božji blagoslov žele vam jordanovački bogoslovi! IP

Biskupijski bogoslovi na izletu

Pismo iz skolastikata

p. Danijel Koraca, SJ

Prema se često u vijestima "Ignacijske puta" mogu pronaći važnije stvari koje se kod nas na Jordanovcu događaju, zasigurno ste se koji put zapitali što se to u zajednici isusovačkih studenata – skolastikâ – događa. Što mlađi isusovci rade? Zato smo se odlučili vama, našim prijateljima i dobročiniteljima, napisati pismo o redovitu životu u skolastikatu. Obuhvatit ćemo malo veće razdoblje, tamo od kraja protekle akademske godine u srpnju 2006.

Po završetku ljetnoga ispitnog razdoblja, 10. srpnja, skolastici teolozi – četvorica koji smo ovdje i trojica koja studiraju u inozemstvu – okupili smo se na tzv. Arrupeovu mjesecu. Voditelj te četverotjedne priprave za svećeništvo bio je p. Vatroslav Halambek. Pridružili smo se i zajedničkim duhovnim vježbama, koje je vodio p. Mercieca iz Generalne kurije, o čemu je već bilo riječi u prošlome broju "Ignacijske puta".

Dvojica su naše mlađe subraće. Tvrko je sredinom srpnja diplomirao filozofiju i započeo priprave za put u Bruxelles, gdje će obavljati praktični dio svoje formacije, "magisterij", u Isusovačkoj službi za izbjeglice. Antonio je pak oputovao u Salamancu na susret EJIF-a (Europskih isusovaca u formaciji). Vratio se sredinom kolovoza.

Mjesec kolovoz smo, mi teolozi, proveli u Osijeku gdje smo uz pomoć profesora Isusovačke klasične gimnazije Miroslava Krajnovića učili njemački jezik. Početkom rujna krenuli smo na zaslужeni odmor. Deset smo dana proveli na Otoku Gospe od Milosti u Boki kotorskoj, a preostalih pet u Dubrovniku. Po završetku odmora oni iz inozemstva vratili su se u svoje kolegije u Rimu i Varšavi.

U rujnu se naša zajednica na Jordanovcu povećala za trojicu novih članova. Svoje su zavjete u Splitu položili Josip, Smiljan i Stjepan, i došli su na

Jordanovac, na studij filozofije. Na studiju teologije pridružio nam se Ivan, koji je prvu godinu teološkoga studija proveo u Rimu. Tijekom ljeta u kuću je stigao i novi minister skolastika, kojega uobičajeno zovemo "prefekt", p. Niko Bilić. Dosadašnji prefekt p. Ante Tustonjić otišao je na novu dužnost na Provincijalat, postao je provincijski ekonom.

Sada skolastikat Hrvatske provincije izgleda ovako: četvorica su skolastika "filozofi", a petorica "teolozi". U prvoj su godini Smiljan i Stjepan, a Josip zbog bolesti nije mogao započeti studij. Antonio je u drugoj godini i ima službu zamjenika duktora-voditelja. U drugoj godini teologije su Damir, Ivan, Mate i Siniša, a u četvrtoj Danijel. Osim nas devetorice na Jordanovcu, dvojica su u inozemstvu, Sebastian u Rimu i Mikolaj u Varšavi. U skolastike ubrajamo i one koji su na "magisteriju", a to su Tvrko u Bruxellesu te Alan i Tomislav koji rade na našoj gimnaziji u Osijeku.

Redovita akademska godina započela je 2. listopada 2006. Nekoliko dana nakon toga, 5. listopada, biskup Pozaić je za đakona zaredio Danijela. Budući da je ređenje bilo ovdje na Jordanovcu, trebalo je mnogo priprema. Usljedili su zatim uobičajeni studijski dani.

Studen je započeo međunarodnim znanstvenim simpozijem u prigodi naših jubileja i 400. godine dolaska isusovaca u grad Zagreb. Toga dana, 6. studenoga, ujedno je i Dan Fakulteta. Za tu su nam zgodu došli u posjet iz Rima p. Adam Žak, asistent P. Generala za Istočnu Europu, te iz Bruxellesa p. Mark Rotseart, predsjednik Konferencije europskih provincijala. Dan ranije u svećanoj dvorani Filozofskoga fakulteta bio je svečani koncert. Sam simpozij započeo je svetom misom koju

je predvodio apostolski nuncij u RH mons. Francisco Javier Lozano.

Jubilarnu godinu Družbe Isusove zaključili smo 3. prosinca u bazilici Srca Isusova u Palmotićevu euharistijskim slavlјem koje je predvodio p. provincijal. Za vrijeme mise svečane su zavjete položila trojica patara: Čadek, Musa i Vujičić. Skolastici su bili u asistenciji: jedan – ceremonijar – organizirao je tijek liturgije, drugi je kadio, dvojica su nosila svjeće, a jedan križ, đakon je navijestio evanđelje, a ostali su posluživali kod oltara.

Ubrzo stiže i Božić. Sudjelujemo najprije na božićnoj akademiji na Fakultetu. Pomažemo pjevati, a Antonio ima i važnu ulogu u šaljivoj i poučnoj predstavi koju su priredili studenti. Zatim, prije nego što dijecezanski bogoslovi odu svojim kućama, božićno čestitanje je bilo i u kući. Tu su klasične priprave, čišćenje i kićenje. Na Badnjak smo vrlo aktivni: prije podne sv. misa četvrtre nedjelje Došašća u bazilici u Palmotićevu koju prenosi Hrvatska televizija. Navečer u Kolegiju božićni program: pjevanjem maritirologija započinje proslava Božića. Nakon večere mi skolastici smo se okupili u našoj auli da izmijenimo darove. Naime, na početku Adventa izvlačimo ime jednoga subrata, tijekom Adventa molimo za njega i kupujemo mu dar za Božić. Na ponoči smo opet u Palmotićevu i opet pred TV-kamerama. Trebalo je "uvježbat" liturgiju i pripraviti sve za misu, u što je naš ceremonijar Damir uložio puno vremena. Sam dan Božića bio je uobičajen. Prvi posao ujutro: pranje suda od večere i spremanje blagovaonice (za blagdane ostane nas 30-ak u kući). Za božićnu smo se misu podijelili u dvije skupine kako bi i u Palmotićevu i ovdje na Jordanovcu misa bila svečanija.

Nakon Božića bilo je nekoliko dana odmora kada smo otišli posjetiti svoje obitelji. Na Staru godinu ponovno smo se okupili u Kolegiju. Uvečer je, prema običaju, bio veseo program koji skolastici spremaju za cijelu zajednicu i kod kojega svatko, na tomboli, dobije prigodan dar.

Svetkovinu Bogojavljenja proslavili smo zajedno s Hrvatskom zajednicom bračnih susreta, koja ove godine slavi 30. obljetnicu. Večernju sv. misu predvodio je mons. Lozano, apostolski nuncij. Mi smo po običaju bili u asistenciji.

Dana 8. siječnja ponovno su započela predavanja i uobičajen dnevni red. Predavanja su završila u četvrtak, 25. siječnja, jer je toga popodneva u prostorima Fakulteta započela Provincijska kongregacija. Od nas skolastika na Kongregaciji je sudjelovalo Danijel. Idući ponedjeljak počelo je ispitno razdoblje, dani u kojima beremo plodove našega studiranja.

Veljača je započela izletom cijele kolegijske zajednice na Sljemenu. Nakon mise u kapelici Kraljice Hrvata bili smo gosti na zajedničkome ručku koji nam je znalački pripravio g. Mijo Certić, otac

bogoslova Ivana iz Požeške biskupije. P. rektor nam je tom prigodom priopćio da je P. General imenovao novoga rektora Kolegija. To je p. Ivan Šestak. Sljedećega sma dana sudjelovali na proslavi Svjećnice i Dana posvećenoga života u katedrali. Novi je rektor službu preuzeo 15. veljače. P. provincijal je pred svima pročitao pismo P. Generala kojim p. Šestaka imenuje rektorm Kolegija sv. Josipa. Ovom prilikom još jednom zahvaljujemo p. Peri Vidoviću na njegovoj brizi za nas skolastike tijekom šest i po godina koliko je služio našoj zajednici kao rektor.

Budući da je veljača najkraći mjesec, već smo 26. bili ponovno u školskim klupama. Započeo je ljetni semestar i naš uobičajeni dnevni red: jutarnja misa, nastava, podnevna molitva, odmor i učenje, šport, sastanci...

Ovo svoje pismo vama, dragi naši prijatelji i dobročinitelji, zaključujem dana 6. ožujka 2007. godine. Pred nama je još mnogo događanja do sljedećega broja "Ignacijseva puta" pa ćete o njima – daj Bože! – čitati o Božiću.

Sve vas lijepo pozdravljamo. IP

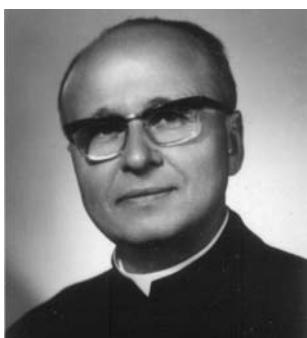

Jubilarci

*Priredili: Smiljan Milićević, SJ
i Stjepan Šuflaj, SJ*

Ove godine desetorica naše subraće slave svoje osobne jubileje. Pater Dračko i p. Hartly slave šezdeset godina svećeništva. Četvorica šezdeset godina redovništva u Družbi: p. Cetinić, p. Karaman, p. Pavlović i p. Rusan, uz to p. Cetinić i p. Rusan zajedno s p. Galauneorom slave pedeset godina svećeništva. Zlatni jubilej redovničkog života u Družbi slave p. Čižmešija, p. Rožmarić i p. Sabalić. Budući da su p. Dračko i p. Pavlović i prošle godine slavili svoje jubileje njihove životopise ovaj puta ne donosimo.

60 godina svećeništva

P. DRAGO HARTLY rođen je u Valpovu 19. siječnja 1920. Prije dolaska u Valpovo obitelj Hartly živi u selu Lisičine, župa Voćin. Tradicionalno njegovi preci s majčine i očeve strane bijahu mlinari. Stoga se p. Drago u šali prijeća kako je i on bio predestiniran da bude mlinar. Ali u duhu čiste katoličke vjere "predestinaciju" će zamijeniti Božji poziv na koji p. Drago svim srcem odgovara. "Nakon odlaska iz Valpova", pripovijeda p. Drago, "moja se obitelj nastanjuje u Kneževim Vinogradima u Baranji, preko puta župne crkve. S majkom često odlazim na svetu misu i postajem stalan ministrant.

Neko vrijeme otac je radio u Makedoniji, a nakon očeva povratka selimo

u Dalj. Tamo završavam treći i četvrti razred pučke škole. S radošću se sjećam prve pričesti koju sam primio dvaput! Bijaše to ovako: u tim sam godinama često putovao s pučkim misionarima. Jednom prilikom, vidjevši kako se bakice isповijedaju i pričešćuju, i ja sam se odlučio isповjediti i pričestiti. Ispovjedio sam se, pričestio i sretno dorčao kući da se pohvalim majci. Majka je ostala bez riječi. Redovitim putem prvu sam pričest trebao primiti tek iduće godine.

Nakon četvrte godine pučke škole moja se obitelj seli u Osijek i tu započinjem gimnaziju. Mladićima koji su željeli prakticirati dublji kršćanski život preporučeni su oci isusovci koji u Osijek stižu 1933. godine. Jednoga je dana klapica mladića, među kojima sam bio i ja, pokucala na vrata isusovačke kuće. Primio nas je p. Božidar Šantić koji nas je počastio i dao svakome po jednu sličicu. Meni je dao sličicu Blažene Djevice Marije koju sam dugo godina čuvao. Pred maturu opet sam razgovarao s p. Šantićem i izrazio sam pred njim želju da postanem svećenik. Moj otac nije imao ništa protiv te odluke.

Otišao sam u sjemenište u Travnik. Ondje sam i maturirao. U novicijat

Družbe Isusove na Jordanovcu u Zagrebu ušao sam 1938. godine. U to vrijeme bilo nas je 20 novaka. Nakon novicijata studiram filozofiju tri godine. Praktični dio, odnosno magisterij, obavljam u Travniku, a teologiju studiram u glavnoj kući u Palmotićevoj, u Zagrebu. Za svećenika sam zareden 22. kolovoza 1947. Mladu misu prikazujem u Osijeku u crkvi sv. Mihovila, bivšoj isusovačkoj crkvi, u poznatoj osječkoj Tvrđi.

P. Hartly je u Dubrovniku na službi kao prefekt u sjemeništu 1952./53. Bio je superior u Osijeku od 1959. do 1961. Od 1961 do 1965. na brizi mu je crkva i pastoralni rad na Jordanovcu. Poslije toga je na službi u Opatiji od 1965. do 1969. Dvije je godine proveo u Makedoniji kao pastoralni radnik, zamjenivši na toj dužnosti svojega starijeg brata Alojzija Hartlyja. Bio je još na službi kao kapelan u Prečkome u Zagrebu od 1969. do 1972. Kao upravitelj župe Savski Nart radi od 1972. do 1980. Nakon toga je superior u Osijeku od 1980. do 1983., potom ministar i ekonom u Palmotićevoj od 1983. do

1986. Kapelan je na Zametu u Rijeci 1986./87., a iduće dvije godine u Splitu je ministar i ekonom.

“Posebno se sjećam rada s mlađima u Palmotićevoj”, svjedoči p. Drago. “Držao sam vjeronauk i davao duhovne vježbe mlađicima i djevojkama. Plovodi toga rada sazreli su dosta brzo. Djevojke su osnovale zajednicu ‘Obitelj Srca Marijina’, koju je odobrio pokojni nadbiskup zagrebački, kardinal Franjo Kuharić. Cilj zajednice ‘Obitelji Srca Marijina’ jest odgoj djevojaka kroz školu i odgojne ustanove. U Njemačkoj, u Nürnbergu, od 1992. do 1999. obnašao sam dužnost duhovnika u staračkome domu. Nakon još jednoga službovanja u Savskome Nartu od 2003. do 2005. selim na Fratrovac u Zagrebu. Želim kao redovnik Družbe Isusove nakon 60 godina svećeništva zahvaliti svima koji su me pratili i pomagali mi u radu. Svoje redovničko geslo želim podijeliti sa svima, a naročito s mlađima koji se odluče prihvatići redovnički poziv: *‘Ama nesceri et pro nihilo reputar’* / Ljubi, a da nitko za te ne zna i da ništa do tebe ne drži.” **IP**

60 godina u Družbi

P. SREĆKO CETINIĆ rođen je u Blatu na Korčuli 3. lipnja 1929. od oca Andrije i majke Marije Cetinić, rođ. Kwokal.

Prisjećajući se prvih godina života p. Srećko kaže: “Bio sam živahno dijete. Volio sam trčati i penjati se po zidovima. To mi je donosilo radost i veselje, ali i mnoštvo nezgoda. Jednom prilikom, penjući se po zidu, pao sam u kaktuse, a drugi put zamalo sam ostao slijep na jedno oko: trčeći iz kuhinje prema blagovaonici srušio sam kućnoga pomoćnika koji je nosio žar. Oko mi je zalječio naš obiteljski liječnik, doktor Ante Franulović. Prvi razred započinjem i završavam u Blatu na Korčuli 1935. Moj otac, poštanski činovnik

telegrafist, već je iduće godine bio premešten u Metković gdje završavam drugi razred pučke škole. Treći razred završavam ponovno u Blatu na Korčuli, a četvrti u Dubrovniku kod sestara Ančela – Službenica milosrđa.

Godine 1933. upisujem klasičnu gimnaziju u Dubrovniku, a nakon završetka 1946./47. dolazim kao kandidat Družbe Isusove u sjemenište na Šalatu. Svoj redovnički poziv doživio sam u Dubrovniku. Bio sam ministrant u isusovačkoj crkvi sv. Ignacija i član križarske organizacije. Na poticaj patra Petra Perice, koji je uoči svetkovine sv. Ignacija pozvao mladiće da se mole za isusovački podmladak, moleći se, osjetio sam poziv od Boga. P. Karlo Grimm, SJ, dao je dopuštenje u Družbu Isusovu, a 17. kolovoza 1947. odlazim u novicijat na Fratrovac u Zagrebu, gdje je učitelj novaka bio p. Rudolf Paté. U novicijatu sam volio puno jesti, misleći da dobar novak mora pojesti sve što dode na stol.

Nakon novicijata studiram filozofiju na Jordanovcu 1949.–1952. Praktični dio formacije, magisterij, obavljam na Šalati 1953. Teologiju studiram u našoj glavnoj kući, u Palmotićevoj, od 1954. do 1957. Nakon treće godine studija teologije 19. srpnja 1957. za svećenika me redi nadbiskup zagrebački Franjo Šeper u bazilici Srca Isusova u Zagrebu. Mladu misu služim na Ignacijskoj, 31. srpnja 1957. u crkvi sv. Ignacija u Dubrovniku. Godine 1958. završavam četvrtu godinu teologije. Na završnom ispitu nisam zadovoljio – takoreći, pao sam opet u kaktuse.

Poslan sam kao kapelan u župu Savski Nart 1958./59., zatim u treću probaciju u Dubrovnik 1959./60. Nakon treće probacije kapelan sam u crkvi sv.

Jakova u Opatiji od 1960. do 1962., a od 1962. dobivam i službu poglavara u tamošnjoj isusovačkoj kući koju obnašam do 1964. U to vrijeme pomažem kao svećenik služeći mise i održavajući vjeronaute u župama: Rukavac, Kastav, Sv. Križ, Matulji i Zamet.

Nakon odlaska iz Opatije dolazim u središnju kuću u Palmotićevoj u Zagrebu gdje preuzimam službu pučkog misionara (1964.–1968.). U pučke misije odlazili smo u paru. Sjećam se mojih dragih suradnika p. Josipa Millera, p. Mate Jovića, p. Ivana Loine koji su već pokojni. Od 1967./68. zamjenjujem p. Franju Šipušića koji odlazi u treću probaciju na mjestu glavnog urednika ‘Glasnika Srca Isusova i Marijina’. Od 1968. do 1973. župnik sam u Opatiji, zatim upravitelj sjemeništa u Dubrovniku od 1976. do 1978. Poslije toga sam do 1981. godine u Beogradu kapelan, a nakon premještaja p. Mirka Polgara postajem superior i župnik tamošnje župe sv. Petra Apostola.

U Dubrovniku, Opatiji, Beogradu i Savskom Nartu na službi sam još 1982.–2003. U Nišu od 2001. do 2003. pomažem župniku vlč. Antunu Pećaru i tu razvijam živahan pastoralni rad uz puno velikodušnih suradnika među mladima. Zamoljen od p. provincijala Ivana Macana odlazim 24. rujna 2003. u Republiku Makedoniju u Ohrid i tamo pastoralno djelujem zajedno s p. Stjepanom Kušanom. Često odlazim u Skoplje pomagati don Nikoli Čibariću i don Mati Jakoviću.

Na kraju želim zahvaliti Trojedino-me Bogu i svim ljudima, miljenicima njegovim, prigodom 60 godina redovničkoga života u Družbi Isusovoj i 50 godina svećeničkoga poslanja u svetoj Crkvi Božjoj.” **IP**

P. RADOJKO KARAMAN – Mate Karaman, Poljičanin iz Srijana (kod Omiša), žandar, i Marica, rođena Franić, iz Opuzena dobili su 6. lipnja 1931. sina Radojka Antu, treće dijete. Bilo je to u Dicmu, kod Sinja, gdje je otac bio na službi. Zbog očeve službe i političkih prilika obitelj se često selila: Meševiće kod Ohrida, Split, Klis, Dicmo, Tešica kod Niša, Niš, Vis (Radojko započeo osnovnu školu), Šibenik, Dugopolje, Sinj (završio osnovnu školu). Na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju pohađao je kao vanjski đak prva dva razreda, a kada su je partizani dokinuli, završio je 3. i 4. razred u gradskoj gimnaziji. Godina 1942. bila je veoma bremenita: ostaje bez oca. Partizani su ga zarobili i izmasakrirana bacili u jamu na Svilaji. Zatim su partizani ubili i strica, don Šimuna, župnika u Dugopolju, a potom i njegova kapelana, mlađomisnika don Jozu Čulina, kućnoga prijatelja. Obitelj je ostala bez mirovine. Majka je jedva preboljela tifus. Brat mu je, bogoslov Tomislav, 1944. odveden u partizane, a sestra Milutina pred maturu izbačena iz škole. Majka Marica, osjećajna, ali jaka žena, sve je to pregrnjela; bila je žena izvanredne vjere i pouzdanja u Božju providnost. U Sinju je Radojko imao snažan duhovni oslonac u franjevcima, posebno su mu puno značili fra Vjeko Vrčić i

fra Stanko Petrov, kojemu je često ministirao. Jednoga dana fra Stanko je započeo ovakav razgovor:

“Radojko, što želiš biti?”

“Želio bih biti svećenik, i to redovnik.”

“Je li ti ovaj naš habit odvratan?”

“Nije.”

“Onda moli svaki dan tri puta Slava Ocu na čast sv. oca Franje.”

Nakon dva tjedna otprilike upita:

“Što sada kažeš?”

“Znate, mnogopoštovani, ja bih želio u isusovce, ali nikada nisam ni jednoga vidio. Samo sam čitao o njima, o p. Gabriću i misionarima.”

“Od sada moli tri Slava Ocu na čast sv. Ivana Berchmansa.”

Nakon petnaestak dana opet pitanje:
“A što sada kažeš?”

“Ja bih, ali ne znam kako.”

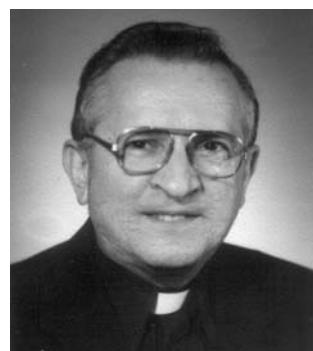
“Imam jednoga prijatelja isusovca u Splitu. Smijem li mu ja nešto kazati?”

“Da.”

Uskoro je došla poruka p. Božidara Šantića, superiora Rezidencije u Splitu, da bi Radojka želio vidjeti. Susret se dogodio u ljeto 1946. kada je s majkom putovao u Opuzen. Navratili su i bilo je dogovorenog: Radojko će doći u kolovozu i stanovati će u splitskoj rezidenciji, a pohađat će sjemenišnu gimnaziju. Onda bi u novicijat, ako... I bi tako. Nakon završenoga 5. razreda gimnazije stupio je 28. kolovoza 1947. u novicijat na Fratrovcu. Nastavio je gimnaziju na Šalati i maturirao. Godine 1952. počeo je trogodišnji studij filozofije na Jordanovcu, ali s prekidom od dvije godine služeći vojni rok u Srbiji. Prije studija teologije bio je godinu dana pomoćnik ekonoma u Dječačkome sjemeništu na Šalati. Teologiju je studirao u Palmotićevoj, gdje je i zareden za svećenika 27. srpnja 1960. U jesen 1961. postavljen

je za prefekta prvoškolskim (138 sjemeništaraca u tri razreda) u Dječačkome sjemeništu na Šalati. Sljedeće godine polaže prijamni ispit i upisuje povijest na Filozofskome fakultetu u Zagrebu. Na sjemenišnoj gimnaziji predaje povijest i osnove marksizma. Zatim je tijekom dvije godine generalni prefekt. U jesen 1965. odlazi u Opatiju, u treću probaciju. Nastavlja studirati povijest, ali uskoro na dvije godine vrši službu ministra skolstva na Jordanovcu. Zatim ga P. General postavlja za rektora u novome Sjemeništu "Augustin Bea" na Fratrovcu (1969.-1975.). Konačno 1972. diplomira povijest. General Pedro Arrupe ga je 1975. imenovao provincijalom. Tu službu vrši do 1981. kada se vraća na Šalatu, predaje povijest i osnove marksizma, odnosno društveno uredenje. Ujedno na Jordanovcu radi kao pomoćnik u knjižnici. Uz to 1988. preuzima brigu oko dobivanja građevinske dokumentacije za gradnju crkve i knjižnice na Jordanovcu. Ostvarenje projekta je počelo istom nakon pada komunističkoga režima. Prema projektu prof. ing. Ante Vulina vodi gradnju kompleksa koji se sastojao od crkve s pastoralnim centrom, zgrade knjižnice i fakulteta (1993.-2000.). Kraće je vrijeme bio i kućni ekonom. Pastoralno najviše djeluje kao isповjednik. Tako je svake nedjelje i većih blagdana isповijedao u župi sv. Pavla u Retkovcu (1991.-2006.), a bio je redovit isповjednik i ekshortator sestara karmeličanki na Vrhovcu i sestara od Pohodenja (Corpus Domini). Upravu knjižnice napušta 2002., ali još ostaje kao pomoćnik novome ravnatelju. Napokon, nakon 59 godina napušta Zagreb – o. provincijal ga postavlja za socija magistra novaka u Splitu. Tu dužnost vrši od 18. rujna 2006. IP

P. MATO RUSAN darom božanske dobrote rodio se 11. veljače 1930. godine, dakle na blagdan Gospe Lurdske, u Brčevcu, župa Vrbovec, oko 40 kilometara od Zagreba. I to kao jedanaesto i posljednje dijete Jurja i Ane, r. Bermanec. Između njegove najstarije sestre i njega najmladeg razmak je 28 godina! Majka je umrla tri mjeseca nakon njegove mlade mise (1957.), a otac dvadeset godina kasnije (1977.) u svojoj 96. godini života. U kući se kršćanski disalo i živjelo. Otac je bio uzoran gospodarstvenik, povjerenik "Glasnika Srca Isusova" i drugih vjerskih listova, isto tako "Gospodarskoga lista", "Hrvatske straže" i drugih. I kada je već dobrano prešao 90. godinu, još uvijek je išao na misu, osobito na prve petke.

Roditelji su čeznuli i molili da barem jedan sin postane svećenik. Jednom, za župnoga hodočašća u Mariju Bistrigu, podigne ga mama uvis pred Gospinim likom, uz molbu da on postane svećenik. Rado se molio u kapelici Majke Božje koju je, na raskrižju pred njihovom kućom, dao sagraditi otac, kao zavjet iz Prvoga svjetskog rata. Od tada se (1924.) u njoj redovito služi (kao) proštenjska misa na Veliku Gospu. U sjemenište je ušao 1946. godine u ondašnji 6. razred gimnazije (sadašnji 2. gimnazije). Na početku školske godine još nije pravo ni

znao što su to isusovci, a već pred Božić bilo mu je jasno: bit će isusovac! Odakle, zašto? Uglavnom nutarnje djelovanje Gospodinovo, nekoć se češće rabio izraz "milost zvanja"!

U novicijat Družbe Isusove stupio je za Veliku Gospu, 14. kolovoza 1947., na Fratrovcu u Zagrebu. Zbog narušena zdravlja rečeno mu je u drugoj godini novicijata da napusti Družbu. Nije se dao te je doslovce u suzama izmolio u uredu provincijala patra Karla Grimma da ostane u Družbi. Redovite isusovačke studije svršio je u Zagrebu: filozofiju tri godine na Jordanovcu, teologiju četiri godine u Palmotićevu. Za svećenika ga je zaredio, uz još četiri redovnička subrata, zagrebački nadbiskup dr. Franjo Šeper 19. srpnja 1957. godine u bazilici Srca Isusova u Palmotićevu. Isusovačku treću probaciju je obavio u Dubrovniku. Zatim je 1959. godine, s 29 godina, postao župnik u Savskome Nartu, nakon četiri godine u Borovici (kod Vareša), a pet godina kasnije župnik u Veprincu (iznad Opatije) gdje je proveo deset godina, od čega sedam godina sam. Nakon toga je službovao i pastoralno djelovao na Fratrovcu u Zagrebu, u Podvinju (Slavonski Brod), Beogradu, ponovno u Zagrebu (Šalata), Osijeku, Dubrovniku (uspit i kao župnik otoka Koločepa). Od 13. veljače 1995. do sada ponovno je u Palmotićevu. Sada mu je glavna služba ispovjednika u bazilici Srca Isusova. Pisao je (i još pomalo piše) za razne časopise ("Glasnik Srca Isusova i Marijina", "MI", "Vjesnik dakovачke biskupije", "Glasnik sv. Josipa" i još neke). Hobi mu je bavljenje cvijećem i biljem. Tako je u Veprincu imao oko 250 vrsta kaktusa i sukulentata. I sada u sobi, u hodniku do sobe i na stubištu ima mali botanički vrt...

Ponešto iz dušobrižničkoga života i rada. Rado je poticao (u propovijedi, ispjovijedi i dr.) na molitvu za duhovna zvanja, na euharistijski život i štovanje Srca Isusova. Evo poneki plod toga: u Veprincu, gdje baš i nije razvijen vjernički život, vjernici su u tri postaje (Veprinac, Poljane, Ičići) godišnje davali odslužiti oko 15 svetih misa za svećenička i redovnička zvanja. U Borovici je broj svetih pričesti bio porastao od 9 na 42 tisuće godišnje; na prve petke bio je gotovo mjesecni blagdan Srca Isusova: 200 – 300 sv. pričesti (bila je to jedna trećina sposobnih za pričest u župi), broj ministranata porastao je od 12 na 40 (u ono vrijeme dok su bili dugi latinski odgovori!)...

Još neki brojevi: prema preciznim patrovim evidencijama, u ovih 50 godina svećeništva do konca 2006. godine imao je 161.993 ispjovijedi (od toga većinu u posljednjih 12 godina u bazilici Srca Isusova: oko 85.000). Svetih je misa do kraja 2006. godine odslužio 21.802. Koliko li je tek milosti spasenja prostrujalo Crkvom i svjetom po tih blizu 22.000 odsluženih misa, to jest uprisutnjenja Kristove kalvarijske žrtve!!! Možda je i taj Božji dar tolikih ispjovijedi i misa i milosti po njima izlivenih razlog da naš dvostruki jubilarac ponavlja: "Kada bih trebao ponovno živjeti (a jedva bih se usudio), bio bih opet i jedino svećenik isusovac: to je jedino za što se osjećam, kako-tako, sposobnim i doraslim!" IP

50 godina u Družbi

P. IGNACIJE ČIŽMEŠIJA – Roden sam 15. srpnja 1939. u malome mjesto Mičetinac, filijala župe Đurđevac. Dali su mi na krštenju ime Ignac. Mama mi je uvijek govorila da sam "Lojolski", a ne onaj drugi "Antiohijski". A o Lojoli nismo znali baš ništa. Bilo nas je petero braće: najstarija sestra i nas četvero muških. Ja sam predzadnji. Seljačka smo obitelj.

Prvih sam dana nakon rođenja samo plakao. Čekali su kada ću umrijeti. Zbog moje tjelesne slaboce, a dobro sam učio, otac me, nakon četiri razreda osnovne škole, poslao u osmogodišnju školu u Đurđevac (mi sa sela nismo moralnićići u školu osam godina). Trebalo je ići pješice oko sedam kilometara, samo u jednometar smjeru. Sa mnom su išla i dvojica dječaka iz sela. Događalo se da bi ti stari zidni satovi stali i mi smo od straha da ne zakasnimo u školu krenuli nekoliko sati ranije. Došli bismo pred školu, a ono još ne bi ni svitalo.

Završivši osmi razred pokušao sam upisati podoficirsku školu, jer je to za nas siromašne bila jedina mogućnost nastavljanja bilo kakva školovanja. Sre-

ćom, spasila me moja tjelesna slabost i nisam primljen na regrutaciji. Poslije toga sam mjesec dana bio krojački šegrt, ali i to je za mene bilo preteško: bilo mi je iscrpljujuće čitav dan sjediti na stolici. Napustio sam i to te sam godinu dana bio seljačić. Onda je 1955. g. pater Fuček imao svoju mladu misu. Mi smo njegovu ocu pomagali obradivati vinograd. Stari su "japica Fuček" (tako smo od milja zvali oca patra Fučeka) nagovarali moga oca neka me pita bih li ja išao možda u sjemenište? Bilo je to koncem kolovoza. Za šest je dana počinjala škola u sjemeništu. Dva dana nakon tog razgovora poveo me otac u Zagreb. Došli smo u Palmotićevu, a onda s patrom Fučekom na Šalatu. Zahvaljujući ocu Fučeku primio me tadašnji otac rektor Andelko Jurić. Ispitivao me je neke matematičke formule. Nisam ih znao, a ipak sam primljen.

Prvi su mi mjeseci u velikome gradu bili prilično teški (došao sam iz Bilogore). Tada se dogodilo čudo: vjeronauk nam je imao divni pater Tonča Weissgerber (apologetika). On nam je na sebi svojstven način slikovito i jasno protumačio pet dokaza (*quinq̄ue viae*) za opstojnost Božju. I evo čuda: jučer popodne sam učio vjeronauk koji ćemo ponovno imati danas četvrti sat. Nakon trećega sata je veliki odmor i mi veselo trčimo i galamimo na hodniku, ali ja u sebi ponavljam *quinq̄ue viae*. Odjednom sam doživio u sebi neobičnu jasnoću istinitosti tih dokaza. Bio je to dubok doživljaj. Tada sam u sebi rekao: bit ću svećenik. U mutnim časovima svoga života, kada bi mi se sve okrenulo naopačke, hvatao sam se za te dokaze kao za slamku spasa – i

nisam potonuo. Bilo je zavodljivih poziva, ali sebi sam govorio: "Svoga Boga ne dam ni za što!"

Jednoga dana početkom druge školske godine reče mi šulkolega Hercegovač iz Prozora: "Nacek, hajdemo u ježuite!" Toga se časa opet u meni nešto dogodilo (kao ono sa starim Fučekom). Odgovorio sam: "Idemo!" Otišao sam ocu rektoru i ispričao dogadaj, a tako i ocu duhovniku, ocu Franji Ivanušcu. Posljednji dan škole pozvao me otac rektor i rekao: "Nouvell! Jesi li još kod svoje odluke?" "Jesam!" "Sutra ćete vas trojica otići u Palmotićevu ocu provincijalu." Sutradan vidim da su ta druga dvojica Drago Rogina i Pero Sabolić. Bili smo kod provincijala, oca Kukule, i dogovorili dolazak u novicijat na Fratrovac za 30. srpanj popodne. Tamo nas je dočekao dubrovački đak Josip Vidić kao četvrti novak. Kao novaci druge godine tu su bili Ivan Macan, Luka Lučić, Mato Matošević, Marko Matić, Vladimir Vasilj. Za malu Gospu došli su još Josip Rožmarić, Ljubomir Šango i Marijan Šef (iz Ljubljane). Bio je i drugih novaka, ali (osim Ivana Cindorija i Valenta Miklobušca) nisu ustrajali (ovoliko me služi moje pamćenje). Magister novaka bio je pater Franjo Ivanušec. Meni je on dao solidne duhovne temelje.

Bogu sam zahvalan da nismo imali nikakvih eksperimenata izvan Fratrovca (novicijata). Meni je trebao mir, mir u smislu da se naučim na tišinu (vanjsku i nutarnju). Redovniku tišina (samoća) ne smije biti teška (prazna) nego "puna". Bez toga nema molitve. Bilo nas je u dvije godine dvadesetak skolastika. Oni koji su se već tada "spremali" za apostolat (sami su izabrali) nisu ustrajali. Rekao bi mudrac Sirah: "Sve ima svoje vrijeme." **IP**

P. JOSIP ROŽMARIĆ rođen je u Hrvatskome zagorju 1938. godine. Godine 1957. maturirao je na Šalati u Zagrebu. U novicijatu na Fratrovcu bio je od 1957. do 1959., a filozofiju studira na Jordanovcu do 1962. Magisterij, praktični dio formacije, obavlja na Šalati, radeći kao odgojitelj 1962./63., a teologiju studira opet na Jordanovcu (1963.–1966.).

P. Rožmarić se prisjeća: "Godine 1966. zaređen sam za svećenika. Zaređio me je kardinal Šeper u katedrali u Zagrebu. Najprije radim kao župnik u Veprincu godinu dana, a zatim sam u Opatiji kapelan, kućni minister i ekonom. Nakon Opatije na službi sam dvije godine u Palmotićevoj kao katehet za srednjoškolce. Treću probaciju, posljednji dio isusovačke duhovne formacije, obavljam u Berlinu, u Njemačkoj, 1972. godine. Bio sam misionar za hrvatske iseljenike pet godina, a 1. srpnja 1977. osnovao sam Hrvatsku katoličku misiju u Schwarzwaldu. Iste godine vraćam se u Hrvatsku i u Splitu sam župnik sve do 1986. godine."

P. Rožmarić pripovijeda kako se tamo radilo dan i noć. Bilo je ondje do

1300 mlađih koji su se okupljali u župi na Visokoj. Dolazili su u to vrijeme svi splitski pjevački i glazbene skupine. S radošću je p. Rožmarić nabrojio kapelane koji su bili njegovi suradnici: p. Izidor Jedvaj, p. Stjepan Koren, p. Adam Periškić, p. Mijo Nikić i p. Marijan Bešlić. Od 1986. do 1992. radio je kao urednik različitih izdanja Filozofsko-teološkoga instituta u Zagrebu. Od 1992. ekonom je na Šalati, kada ujedno pomaže p. Jelineku u župnoj crkvi Kraljice Hrvata na Sljemenu. Godine 1997. p. Rožmarić preuzima župničku službu na Sljemenu.

“Župa Kraljice Hrvata na Sljemenu slavi 2007. dijamantni jubilej”, ističe p. Rožmarić, tj. napunja se 75 godina od njezina osnutka 1932. godine. “Nadam se da će nakon proštenja 22. srpnja i nakon svečane proslave ovoga jubileja konačno započeti temeljita obnova župnih prostorija na Sljemenu. Razmišljali smo o tome”, otkriva nam p. Rožmarić, “da otvorimo okrugle prozore na obje strane lađe kako bismo dobili više svjetla i da se crkva tako vrati u izvorno stanje.” Prozori su, naime, bili zazidani zbog fresaka. Opće je mišljenje međutim da radije treba obnoviti fresko-slike jer su odveć dragocjene. Na lijevoj se strani nalazi prikaz Isusa u hrvatskoj povijesti, odnosno Isusa u susretu s hrvatskim velikanicima. S desne strane je Gospa u pobožnosti hrvatskoga naroda. “Na Sljemenu je nedjeljna misa u 12 sati na kojoj se okupljaju planinari, a skupine mlađih obično dolaze subotom”, obavještava župnik.

Za kraj p. Rožmarić vedro zaključuje kako nikada nije imao poteškoća sa svojim duhovnim zvanjem. Misleći na pjesnika Tadijanovića veli: “Zahvalan sam Bogu i nadam se da će izdržati do prve stotke!” **IP**

P. PERO SABOLIĆ – Razmišljajući o proteklih 50 godina koje sam proveo u Družbi želio bih s našim prijateljima podijeliti tek sitan isječak onoga što je Bog činio za mene.

Sve je počelo puno prije moga ulaska u Družbu, tamo negdje u 5. ili 6. godini života: “Pero, je l' bi ti štel biti svećenik!” pogodilo me k'o iz vedra neba pitanje moje najstarije sestre Jalže. Bio sam zatečen. Ni danas ne znam što sam joj odgovorio. Ali se dobro sjećam nečega za mene neočekivanoga i novog. “Ti ćeš biti svećenik!” rekao mi je kategorički tvrdo glas nekakva do tada meni nepoznata Neznanca iz nutrine moga bića i prije nego što sam mogao išta odgovoriti. Točno tim riječima!... Od toga dana nije me napustila misao o svećeništvu...

Našao sam se 1955. u sjemenište na Šalati. U drugome razredu opet se javio moj Neznanac. Ovoga puta me prijateljski savjetuje: “Kada si već odlučio biti svećenik, podi u isusovce!... Nekoliko mjeseci kasnije, davne 1957., našao sam se uoči blagdana sv. Ignacija u novicijatu... Dvije godine kasnije položio sam zavjete. Već nakon nepunu godinu dana uslijedio je nov prekid zbog vojske. Bila je polovica ožujka 1960. Posljednjega dana travnja iste

godine umro mi je otac koji mi posmrtnim pismom otkriva da je svaki dan, od dana vjenčanja, molio da mu Bog dadne sina svećenik. Molio je punih 35 godina! Čitajući pismo protrnuo sam do kostiju! Bilo je to veliko ohrabrenje za moj daljnji tijek života!

Filozofija! Uz puno štrebanja teza zbog slaba poznavanja latinskoga uspješno sam polagao predmet za predmetom i 1965. diplomirao. Usljedio je magisterij na Šalati! Početkom svibnja 1976. pita me p. provincijal jesam li spreman poći u Beč za odgojitelja.

Nakon godine dana provedene u Beču nastavio sam studij teologije u Innsbrucku. Godine 1970. nadošlo je vrijeme dakovata i priprave za sveće ničko ređenje koje se zabilo 1971. Godinu dana nakon mlađe mise našao sam se na novoosnovanoj župi u Višnjevcu kao kapelan... Sljedeće godine (1972.), gotovo preko noći, premjestili su me u Zagreb za katehetu studentima.

U Palmi mi se dogodio "Bračni vikend". Prošle smo godine slavili 30-godišnji jubilej. S tim tečajem dogodila se prekretnica u mome svećeničkom životu. Vikend i rad s parovima donio mi je mnogo: naučio me je slušati i ljude i Boga, odgovornu ponašanju, blagodati nadrastanja vlastitih osjećaja. Pomogao mi je da shvatim svu razornost superiorna ponašanja, ali i vrijednost služenja. Pomogao mi je da u svome srcu prepoznam živoga Boga koji je u meni uvijek bio prisutan u Duhu, ali je za mene bio nepoznanica. Kada sam to shvatio, postalo mi je jasno i kto je moj Neznanac koji me neprestano prati u životu.

Godine 1977., nakon završene probacije, bio sam sljedećih sedam godina na Jordanovcu kao župnik. Ne mogu ne spomenuti zgodu koja mi je "život" značila. S "vikendašima" sam imao mo-

litveni sastanak. Crna slika koju sam ponekad imao o sebi veoma me mučila. Posebno te večeri. Promatrajući se u poruci evanđelja kao u ogledalu studio sam se sama sebe i već sam bio gotovo odlučio te večeri ništa ne govoriti. Javio mi se moj Neznanac i poučio me. Veli mi: "Daj već jednom poslušaj što ti ja imam reći!" Poslušao sam ga. Dogodilo se čudo! Otkrio sam kako je divno biti voljen usprkos slabostima zbog kojih patiš! Preporodio sam se... Nakon sedam godina župnikovanja našao sam se na Fratrovcu kao ekonom i voditelj Doma duhovnih vježba... Sljedeća je postaja bila Opatija. Najprije sam bio župnik, a onda superior.

Započeo je rat. Slušam svaku vijest. Buljim u televizor i slušam što sve narod čini za obranu svoje domovine. A ja sjedim i buljam... Primjećujem kako u mene ulazi nemir, praznina, stid i grižnja savjesti. Odlučio sam se za karitativni rad koji mi je donio mnogo radosti...

U kasnu jesen 1993. premješten sam u Hrvatsku katoličku misiju u Ravensburgu. Godine 2000. isusovci napuštaju Misiju u Ravensburgu. Od jeseni 2000. do danas živim i radim u Kolegiju na Jordanovcu.

Ovim putem i na ovome mjestu na poseban način izričem veliko hvala našim isusovačkim zajednicama u kojima sam živio ne samo ne donoseći u kuću ništa materijalno, nego, štoviše, uvijek prazan ili poluprazan rezervoar u autu, ali zato uvijek, iako umoran, prepuno srce unutarnje radosti...

"O ljubavi tvojoj, Neznanče, (oproste), Gospodine, pjevat će dovjeka!" Da, što je god bilo dobro i lijepo u ovih 50 godina njegovo je djelo! Hvala ti, moj Neznanac! **P**

50 godina svećeništva

P. PETAR GALAUNER – Bio je petak 19. srpnja 1957., spomendan sv. Vinka Paulskoga, kada je nadbiskup-koadjutor mons. dr. Franjo Šeper u bazilici Presvetoga Srca Isusova u Zagrebu zaredio petoricu novih svećenika iz Hrvatske provincije Družbe Isusove. Bili su to patri Cetinić, Galaunder, Kilbertus, Rusan i Vuk.

Toga je dana započela “božanska avantura” moga svećenišva koja traje već 50 godina. Bilo je to ispunjenje mojih ministrantskih čežnja iz djetinjstva, rezultat osmogodišnjega rasta i uspona kroz Dječačko sjemenište i Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju u Zagrebu i 11 godina Družbine formacije od novicijata do ovoga blagoslovljenog trenutka svećeničkoga redenja.

Izrastao sam iz zdrave slavonske vjerničke obitelji. Dvije tete redovnice pratile su me svojim molitvama i žrtvama sve od moga začeća. U sjemeništu sam naišao na divne odgojitelje. Bili su to magistri Mravak, Johler, Škvorc i patri Andelko Jurić i Mirko Jović. U skolastiku je nadublji dojam ostavio na mene naš p. rektor i profesor filozofije Ivan Kozelj. Družbine horizonte nam je otkrivao naš magister novaka, a kasnije i instruktor treće probacije p. Patè. Posebno mjesto u mome životu zauzima p. Ivan Kukula, koji je još kao dijecezanski svećenik bio kateheta mojih roditelja i kasnije organizirao molitvenu potporu za ostvarenje moga redovničkog zvanja.

Bile su to teške godine agresivna ateizma, mnogostruka siromaštva i ugroženosti. Posebno sam to osjetio za vrijeme služenja vojnoga roka 1954./55. u Tetovu.

Skolastička zajednica – bili smo zajedno sa Slovincima – bila je brojna, složna i dinamična. Proučavanje pobožnosti Srcu Isusovu, duhovnih vježbi, čežnja za vanjskim misijama bili su trajni pokretači našega zajedničkog života. Ponešto starija subraća patri Antolović i Fuček bili su mi snažna potpora na usponu prema oltaru. Tu su i divni likovi naše časne braće, od kojih bih posebno istaknuo moga zemljaka br. Kedačića i, kasnije, br. Kolarevića.

Poglavarji su me usmjerili na rad u sjemeništu u Dubrovniku, odredili za studij na Filozofskome fakultetu u Sarajevu. Postupno sam iskustveno doživljavao da je svaki naš ministerij prožet pastoralnim elementom i otvoren pastoralnim mogućnostima. I onaj u školi i onaj u administraciji.

To sam duboko proživljavao i tijekom devet godina kao suradnik i savjetnik P. Generala, nezaboravna i svete uspomene p. Arrupea, kao i u druženju s toliko svetih muževa koje sam susreo u Generalnoj kuriji: p. Gavinja, p. Dezza, p. Paulussen, br. Terradillos...

Nekoliko najradosnijih trenutaka iz toga bogatog razdoblja: duhovnik u Dječačkome sjemeništu, ravnatelj NKG-a u Zagrebu, osnivanje UHSR-a 1994. (Udruga hrvatskih srednjoškolskih ravnatelja). Osnivanje IKG-a u Osijeku bilo je ostvarenje mojih snova iz dačkih dana. Neposredan sam svjedok nastajanja "Loyola Gymnasium" u Prizrenu. Ekumensko iskustvo i izazov u ovim istočnim stranama.

I onda je došao 28. rujan 2006., prva obljetnica smrti našeg p. Kilbertusa. Gospodin me je prenio s obale zdravih i uvrstio u rijeku bolesnika i patnika.

Svojevrsno iskustvo i dar, koji se samo milošću može razumjeti i prihvati.

Hvala ti, Gospodine, što si me pozvao u svećeničku službu u Družbi Isusovoj i pratio me zajedno sa svojom Majkom tijekom ovih 50 godina! Oprosti u svome neizmjernom milosrdu sve moje nedostatke, promašaje i grijeha. Dovrši u meni što si davnih dana započeo! Isuse, blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svome!

Kroz sve ove godine imao sam uza se divne suradnike i snažne molitelje, unutar i izvan Družbe. Svima hvala! Bez njih bi mnogo toga ostalo nedorečeno. Sve ih obilno nagradi svojom milošću i ljubavlju!

Moji zemljaci već tijekom 15 godina vrlo uspješno i uz velike žrtve obnavljaju našu seosku crkvu sv. Antuna Pustnjaka. Zlatna misa bi bila kao završnica i kruna svih tih radova. Zato bi htjeli da ta proslava bude što svečanija. Očekuju goste sa svih kontinenata. Posebno su me upozorili da ne ograničim broj

uzvanika. Za sve će biti mjesta u crkvištu za vrijeme sv. mise, kao i na večeri u novome društvenom domu, ukoliko se na vrijeme najave.

Zato i ovom prigodom pozivam sve svoje kolege sa studija, učenike i suradnike iz dubrovačkoga kolegija, NKG-a u Zagrebu i IKG-a iz Osijeka, vjeroučenike iz Sarajeva i Zagreba, kao i sve prijatelje i znance koje sam susretao na raznim mjestima i u raznim službama tijekom ovih 50 godina, uključivši i časne sestre iz duhovnih vježba, kao i medicinsko osoblje koje je preuzele posebnu brigu za mene ovih posljednjih mjeseci. Poseban poziv mojoj redovničkoj subraći i svim ravnateljima srednjih škola, s kojima sam plodno suradivao u osnivanju i vodenju UHSR-a!

Zlatna misa će biti u subotu 11. kolovoza 2007. u 17 sati, u Tomašancima kod Đakova. Svečani propovjednik će biti naš preuzvišeni ordinarij, mons. dr. Marin Srakić. **IP**

Svećeničko ređenje patara Cetinića, Galaunera, Kilbertusa, Rusana i Vuka

Mladomisnik p. Danijel Koraca, SJ

Tijekom nekoliko godina, uređujući ovaj list, pa i ovu rubriku, prošlo je kroz moje ruke podosta životopisa. Od onih naših novaka pa do naših pokojnika. Mnogo osoba, a jedno iskustvo. Iskustvo Božjega poziva. Još i danas me to zadivljuje. Bog nas poziva. Možemo li to shvatiti? Ne! Možemo mu se samo predati i dopustiti mu da nas vodi. Poput Petra, koji najprije kaže: "Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!", a zatim ostavlja svoje mreže i kreće za njim.

Priča moga zvanja počinje 24. travnja 1978. kada sam, zahvaljujući ljubavi svojih roditelja, sada već pokojnoga Ivana i Dragice, ugledao svjetlo dana u najdražoj Rijeci, kako kaže pjesma. Nekoliko godina nakon mene došla je i sestra Denis. Svoje sam djetinjstvo proživio na Zametu. Nas je četvero živjelo zajedno s djedom i bakom. Tu sam završio i osnovnu školu. Bio sam kao i svi moji vršnjaci, ponekad dobar, a ponekad nestošan. Ni sam se previše razlikovao od svoje generacije, osim što sam pripadao skupini od nas nekoliko koji su išli u crkvu.

S radošću se sjećam svoga prvog svjesna prisustvovanja misi. Otac me je držao u naruču, a zbor je pjevaо pjesmu "Kreste, ta ljubav tvoja nema kraja, nema broja". Te su mi se riječi duboko usjekle u pamćenje, kao i prvi dan na vjeronomu. Nona me dovela u župnu kuću. Vrata nam je otvorio tadašnji župnik p. Ante Vukoja, SJ. Imao je pregaču na sebi i šalio se da je nosi da mu lopta ne prode između nogu dok brani. I od toga dana redovito sam dolazio na vjeronomu i misu. Nakon prve pričesti počeo sam i ministirati.

Tako bezbrižno živeći s određenim planovima za budućnost (mislio sam studirati kemiju i biologiju) jednoga mi dana na pamet dode misao da bih želio biti svećenik. Nisam o tome nikome govorio. Počeo sam odvagivati razloge za i protiv, kasnije sam naučio da se to zove duhovno rasudivanje. I koliko god ja našao razloga protiv, ta me želja nije ostavljala na miru. I tako je došao kraj osmoga razreda. Trebalo se izjasniti što dalje. "Ja želim biti svećenik", rekao sam svojima. Malo ih je to iznenadilo budući da o tome nisam nikada govorio. Pokušali su me odgovoriti: "Možda je još prerano. Upiši gimnaziju u Rijeci pa ako onda budeš htio..." itd. No, ja nisam odustajao. "Ako je to ono što želiš", rekao je otac, "odi." I tako završih na Fratrovcu u sjemeništu. Nakon sjemeništa novicijat, pa studij filozofije na Jordanovcu, zatim magisterij u Sarajevu i konačno četverogodišnji studij teologije ponovno na Jordanovcu, gdje sam u listopadu prošle godine po polaganju ruku mons. Valentina Pozarića, pomoćnoga biskupa zagrebačkoga, zareden za đakona. Kada sam došao

na Fratrovac, u jesen 1993., činilo mi se da još imam puno do svećeništva. Sada, kada gledam unatrag, vidim da je jako brzo prošlo.

Gledano ovako, moja se priča čini posve običnom, ali nikada Božji poziv nije običan. Kada Bog nekoga zove u duhovni stalež, to je uvijek nešto izvanredno, ma koliko na vani izgledalo obično, možda i monotono. Poziv je nešto izrazito osobno. Između mene i Boga. Svatko tu interakciju, taj dijalog s Bogom koji traje satima, danima i

godinama, proživljava na svoj vlastiti načim.

Na kraju vratimo se ponovno do Petra, koji стоји на почетку ove moje kratke priče. Svatko od nas Gospodinu može samo reći: "Grešan sam čovjek, Gospodine." Nitko se od nas ne osjeća dostojnim. Ali onda dolaze one utješne Kristove riječi: "Ne boj se! Od sada ćeš loviti ljude!"

Što još reći nego jedno veliko HVALA svima vama koji ste na bilo koji način utkani u povijest moga zvanja. IP

Pokojni

P. Rudolf Brajičić, SJ

Tko je bio p. Brajičić? "Glavno zanimanje mojega života", zapisao je u svojem dnevniku, "kao i života drugih svećeničkih i redovničkih duša bio je Bog." Bio je bogotražitelj. Pater Brajičić je ovozemaljski život započeo kao treće i najmlađe dijete Špire i Ivanice, rodene Božiković, pred kraj Prvoga svjetskog rata, 12. travnja 1918. godine u Zenici gdje mu je otac bio u državnoj službi. Obitelj se sa starijom sestrom Danicom i starijim bratom Julijem, kada su malome Rudolfu bile dvije godine, vratila u poljički kraj, u rodni Strožanac, u Podstranu nadomak Splitu. Troje je djece ostalo bez majke kada je najmlađemu Rudolfu bilo svega 10 godina. Sestra Danica je pod očevim vodstvom preuzela skrb za domaćinstvo. Kada su oba brata porasla, odlučila se za redovničko zvanje i pošla u samostan Družbe sestara služavki maloga Isusa. Rudolf je zajedno sa starijim bratom Julijem pohađao osnovnu školu u Stobreču, pa klasičnu gimnaziju u Splitu gdje se u njemu počela buditi klica svećeničkoga zvanja. Zato je u trećemu razredu

postao sjemeništarac Splitsko-makarske biskupije. Nadaren dečkić razvio se u refleksivna i dubokoumna mladića. Sam opisuje kako je "kroz osnovnu školu i u nižim razredima gimnazije za ljetnih mjeseci dok bi ujutro na moru bila bonaca znao ustati iz kreveta, nasloniti se laktima na prozor kuće i dugo, dugo površinom mirnoga mora preko otoka Brača i Šolte duhom ploviti u beskrajne prostore dalje i iznad mora, a u dušu bi mu se slila sva bonaca mora". Uvidjevši da će svoje svećeništvo najbolje ostvariti u Družbi Isusovoj, odlazi u osmi razred tadašnje klasične gimnazije u Travnik gdje je 1936. godine položio ispit zrelosti. Otada započinje uobičajen životni put jednoga isusovca. U novicijat ulazi uoči blagdana Sv. Ignacija, 30. srpnja 1936. godine u Zagrebu na Jordanovcu. Filozofiju studira od 1938. do 1941. godine na novoosnovanome Filozofskom institutu Družbe Isusove, smještenome u novicijatu na Jordanovcu; dvogodišnju didaktičko-pedagošku praksu provodi u Dječačkome sjemeništu na Šalati u Zagrebu; četverogodišnji studij teologije završava 1947. godine na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu; za svećenika ga je zaredio blaženi Alojzije Stepinac 18. kolovoza 1946. godine te napokon, od 1951. do 1952., obavlja u Dubrovniku završni stupanj isusovačke formacije, tzv. treću probaciju. Pod vodstvom prof. dr. Stjepana Bakšića pater Brajičić je 1956. godine obranio doktorsku disertaciju na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu pod naslovom: "Da li Sveti pismo pod imenom 'Oče naš?' misli samo na Prvu Osobu ili na cijelo Presveto Trojstvo?" Otada

djeluje kao profesor fundamentalne i dogmatske teologije na Teološkome, odnosno Filozofsko-teološkome institutu Družbe Isusove. U našoj Provinciji pater Brajičić je obavljao odgovorne službe. Bio je rektor Kolegija na Jordanovcu, nadstojnik Filozofsko-teološkoga instituta te voditelj treće probacije. Nekoliko semestara predavao je i na Viskoko bogoslovnoj školi u Sarajevu. Bio je redoviti član Papinske međunarodne marijanske akademije u Rimu. Na razini injesne Crkve pater Brajičić je bio član Teološke komisije Biskupske konferencije Jugoslavije (1970.–1979.), potpredsjednik Hrvatskoga mariološkog instituta (1976.–1977.) te nacionalni tajnik Apostolata molitve (1984.–1993.). Za osobite zasluge u znanosti bio je 1996. godine odlikovan Redom Danice hrvatske s likom Rudera Boškovića. U svojoj dubokoj refleksivnoj duši pater Brajičić je bio zaljubljenik u svijet i Boga. Plod njegovih refleksija je velik broj članka i znanstvenih rasprava. Pisao je lako. Čim se u ono vrijeme komunističke represije pokazala mogućnost, pokrenuo je 1967. godine religiozni časopis "Gospino ognjište" koji je 1971. godine prerastao u znanstveni časopis "Obnovljeni život" kojemu je bio dugogodišnji glavni urednik. U suradnji s drugim istaknutim teološkim piscima započeo je 1977. izdavati teološki niz "Komentari dokumenata Drugoga vatikanskog sabora". Svojom neobičnom intuicijom, zavidnim spekulativnim darom i savjesnom marljivošću stvorio je uistinu hvalevrijedan životni opus od 15 knjiga te preko 300 znanstvenih, stručnih i informativnih članka u brojnim domaćim i inozemnim časopisima. Često se potpisivao kao Benjamin Ivaničin ili Fabijan Božiković. Uvijek mu je na srcu bilo osvremenjivanje kršćanske poru-

ke, što je posebno došlo na vidjelo u njegovu možda najzrelijemu djelu "Bit i suvremenost Crkve". Ni u starijim godina nije prestao pisati. Štoviše, sve se više bavio filozofijom. Osobito se uhvatio u koštač s Kantom i Hegelom, a plod toga sučeljavanja su njegova zanimljiva djela "Opravdanje čistoga uma" te "Filozofski eksperiment". Znao je s brigom razmišljati i pronicati u događaje. Tako je 3. svibnja 1978. godine u Sarajevu zapisao: "Osjećam se živeći dnevno u dodiru sa stvarima, sa svijetom i svjetskim stvarima kao da hodam po kiši, po pljusku, tražeći gdje da sklonim glavu. Našao sam svoj stan u Tebi, Isuse. U Tebi se Isuse, osjećam smiren, upokojen, siguran kao ukopan u vječnost." **IP**

P. Vladimir Pribanić, SJ

Roden je 11. svibnja 1932. godine u Josipdolu od oca Franje i majke Mandice, rođene Božičević. Bila je to pobožna i skladna obitelj. Pučku je školu do četvrtoga razreda pohađao u Josipdolu, a četvrti razred u Zagrebu, kamo se s roditeljima preselio 1942. godine. U jesen 1943. godine upisao se u 1. mušku realnu gimnaziju. Nakon drugoga razreda položio je diferencijalni ispit iz latinsko-ga jezika te je prešao u drugu klasičnu gimnaziju koja se 1948. godine spojila s

prvom klasičnom gimnazijom u jednu, i danas poznatu gimnaziju u Križanićevoj ulici. Tu je pater Pribanić 1951. godine položio ispit zrelosti, maturu. Blizina te škole koju je pohađao usmjerila ga je prema Nacionalnome svetištu Srca Isusova u Palmotićevoj. U to je svetište, piše, rado zalazio i njegovao poznanstva s mnogim isusovcima, osobito s tadašnjim provincijalom patrom Ivanom Kukulom. Iz toga je poznanstva, povrh svećeničkoga zvanja koje je osjećao od djetinstva, nikla odluka da 14. kolovoza 1951. godine stupi u novicijat na Fratrovcu. Nakon položenih prvih zavjeta u jesen 1954. godine započeo je trogodišnji studij filozofije na Jordanovcu i završio ga je ispitom *ex universa* da bi u školskoj godini 1957./58. obavaljao službu odgojitelja u Dječačkome sjemeništu na Šalati. Studij teologije započeo je u jesen 1958. godine u Palmotićevoj, a 30. srpnja 1961. godine bio je zaređen za svećenika u Nacionalnome svetištu Srca Isusova u Zagrebu. Mladu misu služio je u istome svetištu na blagdan Preobraženja Gospodinova 6. kolovoza iste godine. Nakon redenja nastavio je studij teologije, tzv. četvrtu godinu studija, koji je završio ispitom *ad gradum* 1962. godine. Od tada je započelo važno poglavljje njegova pastoralnoga angažmana. U školskoj godini 1962./63. postao je odgojitelj bogoslova u rezidenciji u Palmotićevoj. Svoju je treću probaciju obavio u Opatiji pod vodstvom patra Andelka Jurića. Tu je osjetio prve trage svoje bolesti – astme – koja ga je pratila, ali koju je strpljivo, mučenički hrabro, podnosio do kraja života. U ljetu 1964. godine poglavari su ga poslali u Dubrovnik da bude duhovnik u tamošnjem biskupijskom sjemeništu. Kako je

pater Pribanić bio nadaren i marljiv student, poglavari su tražili mogućnost da nastavi poslijediplomski studij u Rimu. No, put u Rim spriječio je tadašnji totalitistički režim koji mu nije htio izdati putovnicu. Na Svijećnicu 1969. godine pater Pribanić je položio svoje posljednje zavjete u Dubrovniku, gdje je radio kao duhovnik u dubrovačkome sjemeništu. Tu je vodio Marijinu kongregaciju, a u školi je jedno vrijeme predavao engleski jezik i filozofiju. Uz odgojni rad u dubrovačkoj biskupiji obavljao je službu biskupova delegata za Apostolat molitve, za misije i za duhovna zvanja. Mjesni ga je biskup imenovao prosinodalnim ispitivačem i članom Svećeničkoga vijeća. U jesen 1981. godine pater Pribanić je bio premješten u Split gdje mu je glavno poslanje bilo promicanje Apostolata molitve i širenje pobožnosti štovanja sluge Božjega Petra Barbarića. Na prijedlog tadašnjega provincijala p. Marka Matića generalni postulator Družbe Isusove p. Paulo Molinari imenovao ga je vicepostulatorom u kauzi sluge Božjega Petra Barbarića te je tako postao urednik "Biltena Petra Barbarića". Pater Pribanić je s istim službama premješten 1985. godine u Zagreb na Fratrovac gdje je boravio sve do smrti. Neumorno je posjećivao župe, propovijedao o Petru Barbariću, kroz Apostolat molitve širio pobožnost Srcu Isusovu i Srcu Marijinu te svetome Josipu. Dajući duhovne vježbe i kroz redovite nedjeljne pastoralne pohode župama u čitavoj Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini uspio je široko rasprostraniti pobožnost prema sluzi Božjemu Petru Barbariću. Hvala mu za tu brigu, za pastoralnu revnost i apostolski žar. IP

Pokoj vječni daruj im, Gospodine!

Vijesti

Ivan Mandurić, SJ

PROSLAVA 10. OBLJETNICE RADIO MARIJE

Prije deset godina, 22. veljače točno u podne, počelo je emitiranje programa Radio Marija. Tada je pozdrav i blagoslov svim slušateljima uputio blagopokojni kardinal Franjo Kuharić. Svečana proslava desete obljetnice neprekidna emitiranja Radio Marije održana je na desetogodišnjicu spomenog događaja: u četvrtak 22. veljače, i to u crkvi Bezgrešnog Srca Marijina na zagrebačkom Jordanovcu. Prije početka misnoga slavlja koje je zajedno s četrdesetak svećenika predvodio požeški biskup dr. Antun Škvorčević, prigodni koncert održao je djevojački zbor "Mozartine" pod vodstvom prof. Sonje Rem. Na kraju misnoga slavlja svima je zahvalio glavni urednik Radio Marije o. Stjepan Fridl, dok je tijekom slavlja sve pozdravila i predsjednica Udruge Radio Marije Ljerka Slijepčević. Proslavu je svojom nazočnošću uveličao i predsjednik svjetske obitelji Radio Marije Emanuele Ferrario. [P]

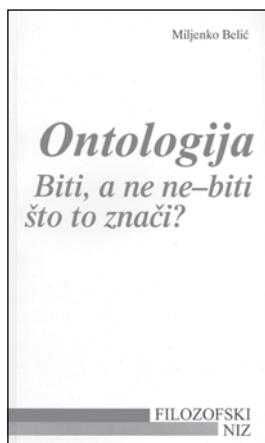
ROĐENDAN PATRA MILJENKA BELIĆA

Na sam 86. rođendan umirovljenoga profesora i našega vrlo značajnoga neoskolastičkoga filozofa p. Miljenka Belića, 26. veljače, nakon brojnih ciklostilskih izdanja u Kolegiju Družbe Isusove na Jordanovcu predstavljena je njegova knjiga "Ontologija" s podnaslovom "Biti a ne ne-bit, što to znači?". Pozdravni govor je održao novi rektor Kolegija, p. Ivan Šestak, kojom prigodom je govorio o vrijednosti ovakve specijalizirane knjige, ali i o plodnosti dugogodišnjega raznovrsnoga angažmana p. Miljenka Belića. Dogadjaj kojemu su, između ostalih, nazočili mons. Valentin Pozaić te provincijal p. Ivan Koprek obilježen je koncelebriranim svetom misom i prigodnim domjenkom. [P]

NOVE KNJIGE

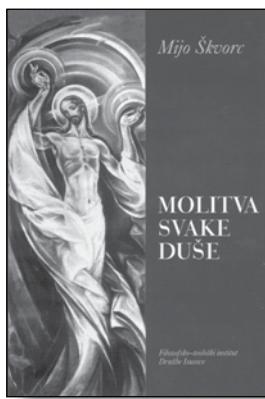
p. Miljenko Belić

Ontologija: Biti, a ne ne-biti, što to znači?

Filozofsko-teološki institut Družbe Isusove u Zagrebu, 2007.

Ovih je dana izišla nova knjiga jednoga od najstarijih članova naše Provincije, p. Miljenka Belića, koji je godinama bio profesor ontologije na Filozofskome fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu. Kao redovnik p. Miljenko Belić daje svoj pogled na jedan filozofski pravac. Premda se ontologija drži kraljicom filozofskih disciplina, u hrvatskoj su filozofskoj baštini ovakve specijalizirane knjige ipak prilično rijetke pa je ova knjiga, već i zbog toga, osobito vrijedna. Prvi dio knjige posvećen je cijelovitu izlaganju ontologije, čija se problematika predstavlja u 17 teza koje su tradicionalni metodički okvir skolastičke filozofije.

U drugome se dijelu knjige nalazi glasoviti Belićev članak "Biti ili ne biti – u svjetlu analogije bića", u kojem autor, preciznošću znanstvenika i sigurnošću prokušana metodičara i pedagoga, razlaže središnju temu i najvažniji "alat" svoje ontologije. Glavna misaona struna Belićevih razmišljanja je susretnička: njegova je metafizika usredotočena na ljudsku misao o Bogu i ljepotu božanske misli o čovjeku. Zbog toga u ontologiji ovoga majstora mišljenja nema mjesta tjeskobi. Ako je doista točno da, kako uvijek voli govoriti: "Biti izrečen znači biti ljubljen – ili pak ne znači ništa", onda se za njegovu "Ontologiju" može kazati da je to prava ontologija radosti, koja zrači sa svake stranice ove knjige.

Mijo Škvorc

Molitva svake duše – II. popravljeno izdanje

Filozofsko-teološki institut Družbe Isusove u Zagrebu, 2006.

Ovo je knjiga razmatranja i molitava što ih je sastavio, napisao i svim svojim bićem proživio p. Mijo Škvorc, pomoćni zagrebački biskup. P. Škvorc se znao uživjeti gotovo u sve pore ljudske duše, njezine radosti i žalosti, strahove i ponesenosti, mladenaštva i starosti, svećeništva i redovništva, sumnjičavosti i predane sigurnosti. Vjerujem da će u njoj svatko naći duhovnu hranu za stanje i poteškoće u kojima se upravo nalazi. Ta se razmatranja stoga ne čitaju kao obična knjiga. Ona se upravo razmatraju. Nad pojedinim se rečenicama valja zaustaviti, produbiti misao, doživjeti osjećaj, otvoriti srce ovoj poruci i ovome nadahnuću.

Sretan Uskrs

*želi vam
Uredništvo
"Ignacijeva puta"*

